

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

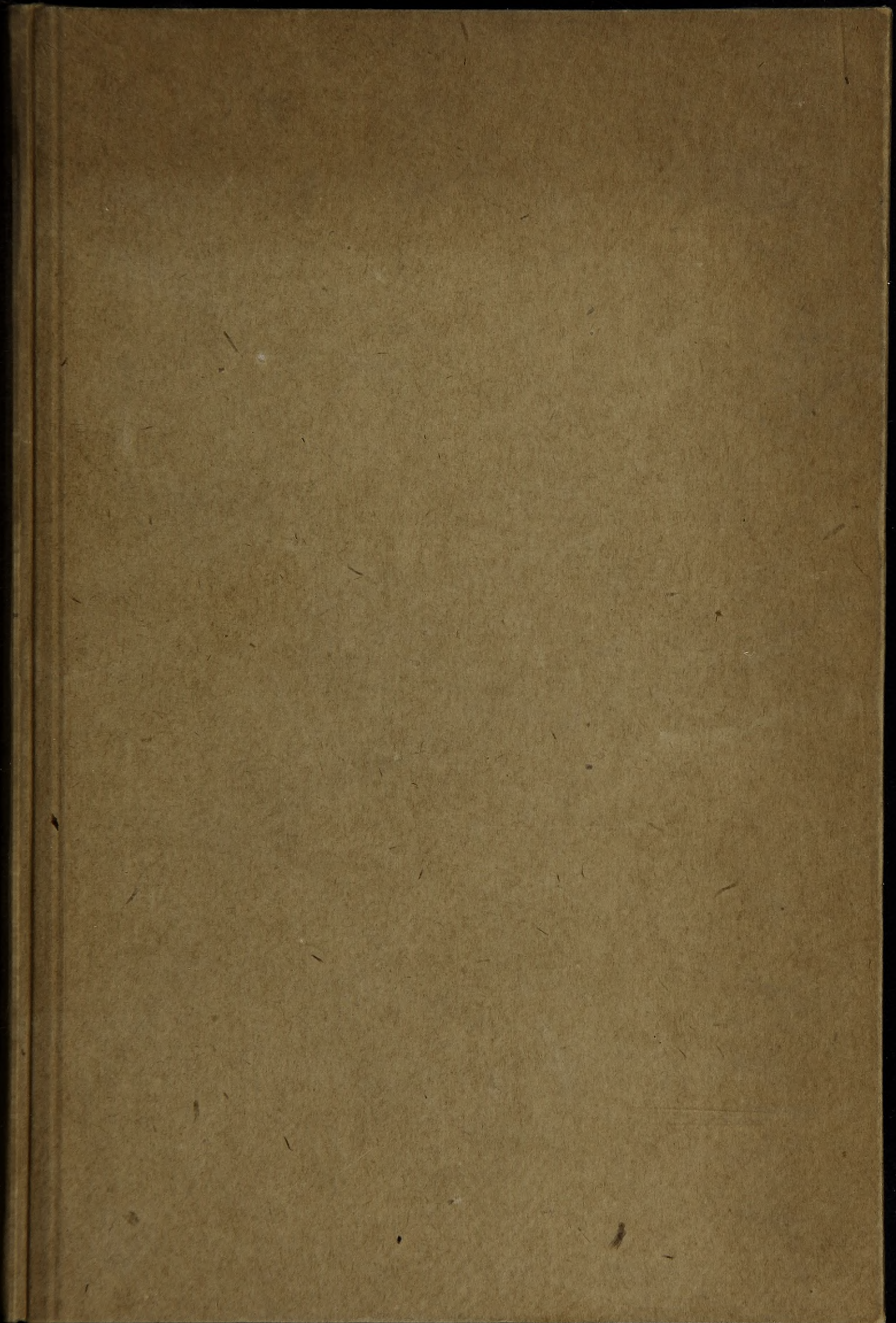
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

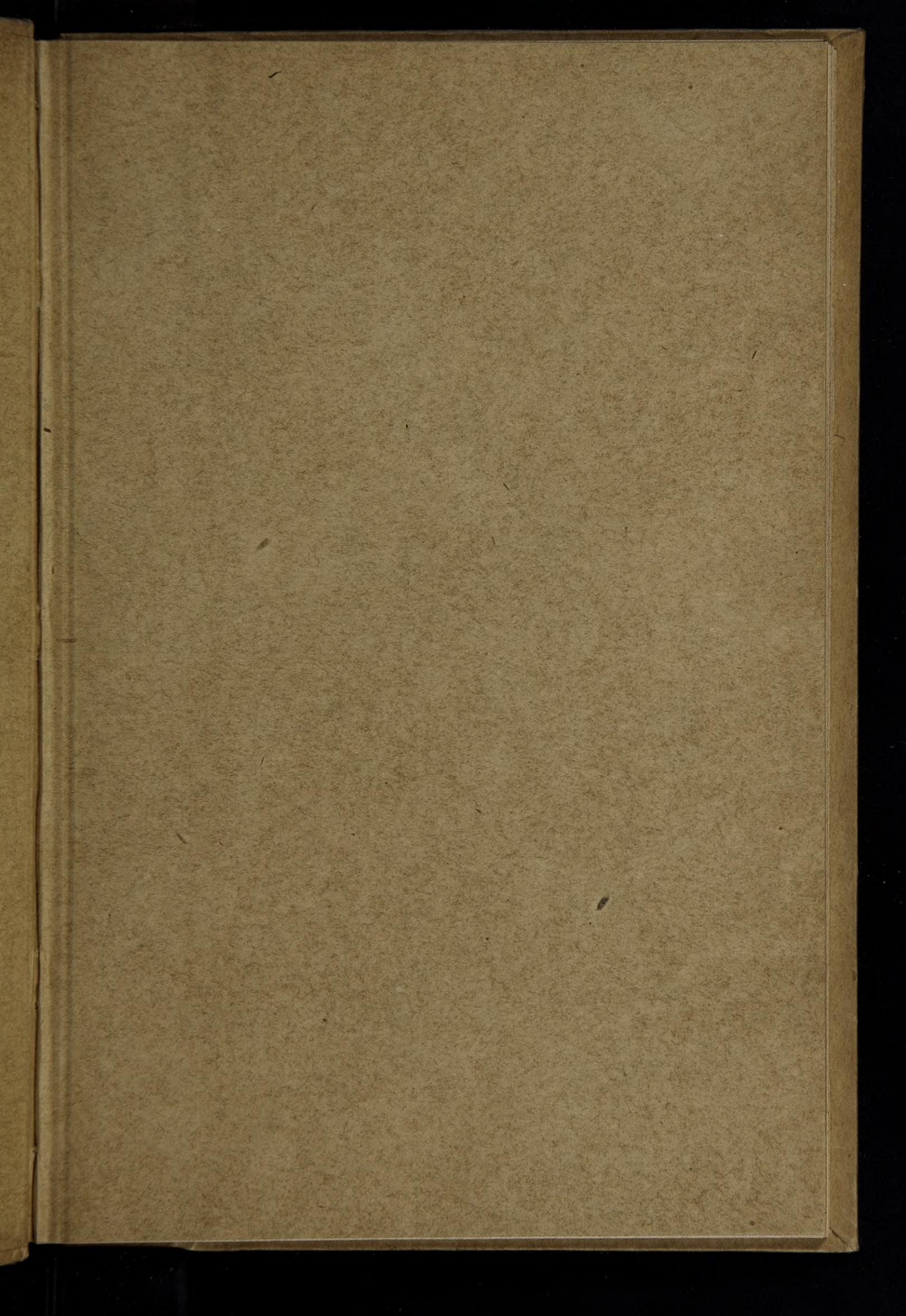
LUNDS
UNIVERSITET

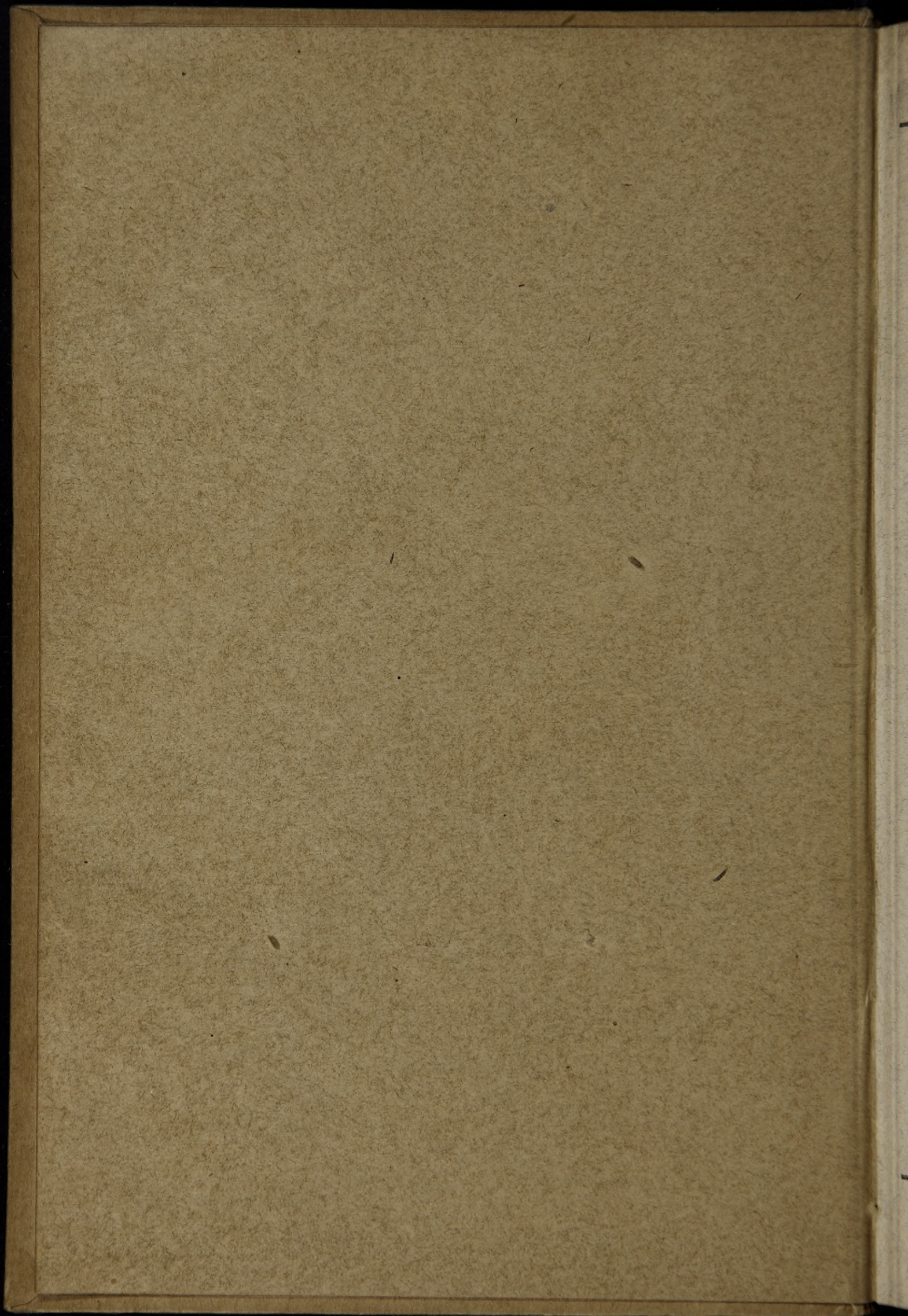

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
L.

AF

—én. *O. Kullgren*

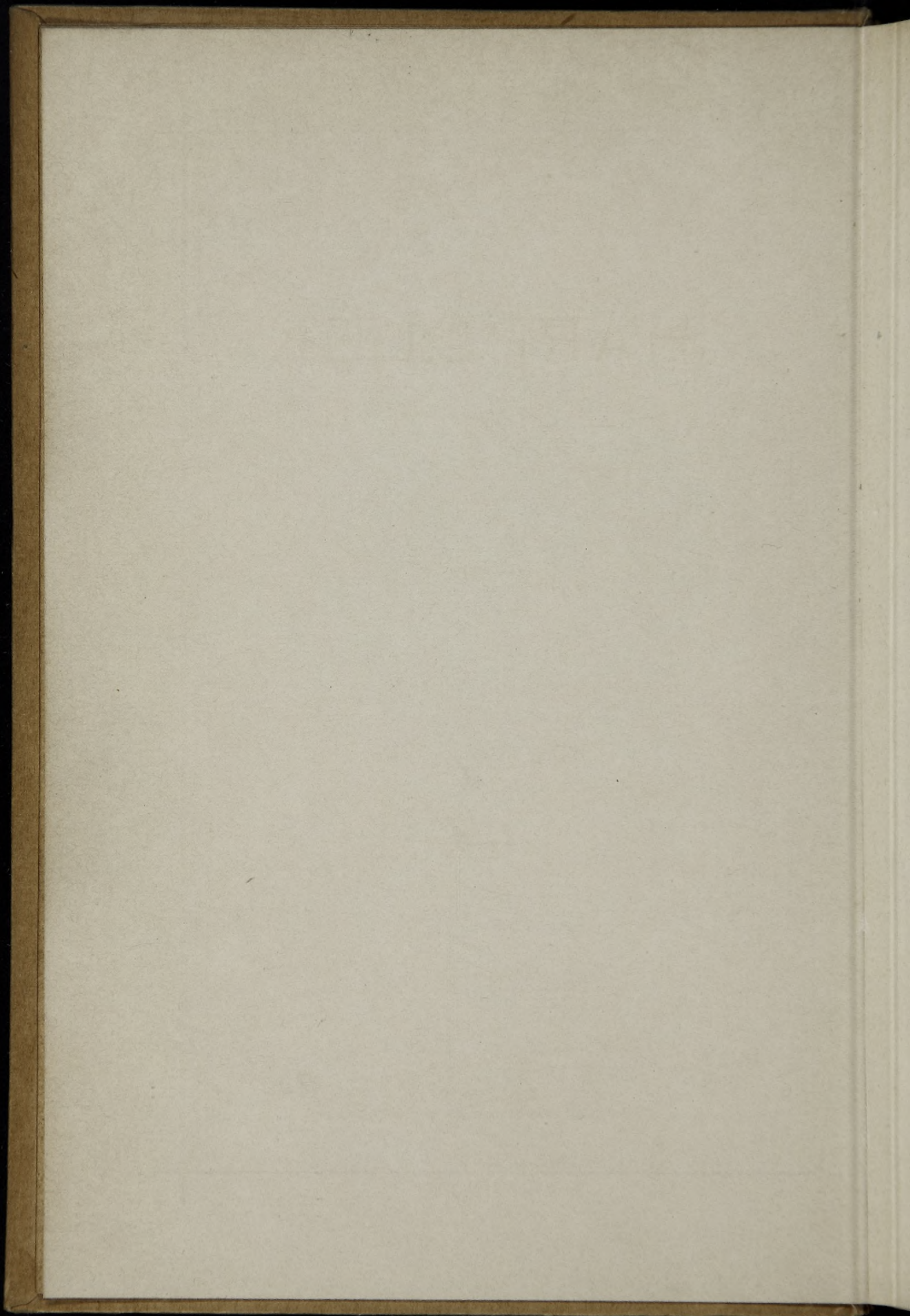
FÖRSTA SAMLINGEN.

GÖTEBORG.

EV. LUTH. MISSIONSFÖRENINGENS BOKHANDEL.

(I KOMMISSION.)

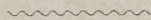
Pris: 1: 50.

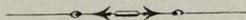
HARPOLEK.

AF

—én. *A. Kullgren*

FÖRSTA SAMLINGEN.

GÖTEBORG.
EV. LUTH. MISSIONSFÖRENINGENS BOKHANDEL.
(I KOMMISSION.)

1883

HÄRBOLEN

GÖTEBORG.
GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI.
1888.

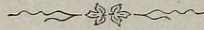
HARPOLEK.

Harpolek i dunkla skogen susar,
harpolek i vilda forsen brusar,
harpolek i qvällvind hörde jag.
Harpolek från fjerran ljusa salar
trängde ned till jordens skumma dalar
uti outsägligt sköna slag.

Och jag sökte att dem återkalla,
deras vågor få att återsvalla
från en osedd dunkelt anad strand;
men för ordens tyngd de undan smögo,
genomskinligt klara bort de flögo,
lemnande åt mig blott längtans brand.

Några brutna ljud af hvad jag hörde,
af hvad anden allra innerst rörde
jag tillfångatagna ändå fick;
och de må till andra fritt nu strömma,
komma något hjerta sorgen glömma,
skänka det ett soligt ögonblick.

Kunde de blott öppna något öra
att den rika harpoleken höra,
som från jord och himlar strömmar klar,
kunde de ett hjertas harpa bringa
att med den harmoniskt sammanklinga,
ej förgäfves svaga ekot var.

HYMN.

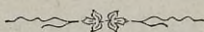
Du, som bor i höga urtidshimlar,
 i ett ljus, dit ingen tränga kan,
 du, vår skapare, vår Gud, vår konung,
 våra läppars offer nu tag an!
 Du är helig härlig vis allsmäktig:
 tusen verldar hvila i din hand,
 dock på människan du huldrisk tänker,
 fast hon är af stoftet blott ett grand.

Härligt är ditt namn på hela jorden,
 allt som är beprisar dig, o, Gud!
 Ifrån hafvets fjerrbelägna öar
 dånar väldigt jubelsångers ljud.
 När du sväfvar på cherubers vingar,
 darra verldar för din andes fläkt.
 Himlarne förtälja högt din ära,
 när du pryder dem i stjernedrägt.

Rikt din salighet du uppenbarat,
 tänkt uppå din sanning och din nåd.
 Bort till hedendomens mörka trakter
 har det sports ditt underfulla råd.

Du har frälst oss ur det djupa Hades,
skingrat dödens mörker med ditt ljus,
och du bär oss nu på örnavingar
till Jerusalem, till fridens hus.

Kommen, låtom oss för Herren fröjdas,
ty han är vår starke frälsnings Gud,
och hans folk, hans fosterfår vi äro;
oss han gifvit sina helga bud.
Låtom oss nu böja knä för honom,
jubla inför Herren Jehovah!
Han är ärans konung, stark och mäktig,
mäktig för sitt folk, hallelujah!

JAG ÄR DEN JAG ÄR.

 Jag är den jag är — Guds eviga namn
från fader till son så skall ljuda.

Och han, som så heter, dig håller i famn
och frimod dig därför kan bjuda.

Jag är den jag är har krönt dina år
med himmelska håfvor så höga.

Densamme i dag vid din sida han står —
se upp i hans älskande öga!

Jag är den jag är. Hvad trygghet och ro
att Herren, vår Gud, sig så kallar!

Du uti det namnet får bygga dig bo,
när folkhafvet brusar och svallar.

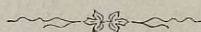
Här ingen är lik sig från år och till år,
ty fram mot förvandling vi ila.

Men öfver all vexling den Evige står
och bjuder sin eviga hvila.

Jag är den jag är. Hans anslag och råd,
hur andarne än fara ville,
gå framåt med makt, och fast ondskan är bråd
och tjenas af människans snille,

Guds visdom till sist dock skall segrande stå.
Och huru hans folk än ses kröka
sin väg, skall det mål, som han satt dem, de nå,
då honom af hjertat de söka.

Jag är den jag är. Så hvila deri,
och allt, som här tynger, skall falla.
Der varder din ande från jordqvalen fri,
der fröjdernas källsprång hörs svalla.
Jag är den jag är har skapat ditt år,
med omsorg han färglagdt detsamma.
Se, öfver dess timmar ett ljusskimmer går
af kärlekens eviga flamma.

HAN RÄKNAR STJERNORNA.

an räknar stjernorna,
 dessa otaliga
 myriader härar.

Vid namn han dem ropar
 och känner dem noga.

Han strödde alla uti ändlös rymd,
 och ingen af dem är för honom skymd.

Han gifvit dem alla
 den strålande brudskrud,
 hvare de nu skimra
 för spejande ögon
 med himmelens klarhet.

De äro spridda strålar af det ljus,
 som skiner härligt uti Herrens hus.

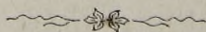
Millioner solhvarf
 en stråle behöfver
 för att kunna färdas.
 från stjerna till stjerna.

Min Fader dem alla
 med kraften af sitt ord dock styr och bär,
 och hvarje dag hos mig och dem han är.

Städs framåt de ila
som ljungeldar snare,
han vägen dock stakat,
ej skrida de öfver
de gränser, han satt dem.
Så har han ock i kärlek stakat ut
min lifsväg från dess början till dess slut.

Så sjungen då Herren,
I lysande stjernor,
han är ju den ursol,
kring hvilken I kretsen,
hvars ljus er belyser.
Hans vilja ensam satte er i gång
och löste eder utur intets tvång.

Så sjungen då Herren,
I barn utaf Zion,
han bär edra bördor,
han salighet gifver,
han frälsar från döden.
Ja, äran tillhör Herren Jehovah
och makt och härlighet, hallelujah!

DITT ÄR RIKET.

 jag vet ett rike,
härligt utan like,
ej af tiden famnadt
det för evigt står;
gränslöst det sig sträcker
öfverallt och räcker
från vår jord till nejder,
dit ej tanken når.

Tusen solsystemer,
gyllne diademer
på dess konungs panna
skimra med en glans
ej af någon anad,
ej af forskarn spanad,
uti skaldens dikter
ord för den ej fans.

Se, vår sol den klara
sköna underbara
blott en ringa stråle
är ju derutaf;

när hon har förbrunnit,
hennes ljus försvunnit,
lika mäktigt svallar
detta ljusets haf.

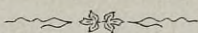
Hvems är detta välde,
säg mig, hvem som stälde
uti detta rike
först sin kungastol?
Genom hvilka makter
vunnos dessa trakter,
hvilka ej behöfva
ens vår rika sol?

Han, som sparfven gläder,
lilla blomman kläder,
som den minstes dagar
tecknat i sin bok,
verldars myriader,
himlars stjärnerader
ur det dunkla kaos
med ett ord blott vrok.

Hans är detta rike,
härligt utan like.

Men det tillhör äfven
alla dem, som tro.
Hvad ej forskarn anat,
tanken än ej spanat
eges af de ringa,
som vid korset bo.

Guds och deras rike,
härligt utan like,
ej af tiden famnadt
så för evigt står;
gränslöst det sig sträcker
öfverallt och räcker
från vår jord till nejder,
dit ej tanken når.

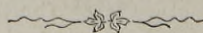
GUD ÄLSKAR.

Gud älskar! Större tanke du ej finner,
 han fyller himmel, fyller haf och jord.
 Då allt förgås, när universum brinner,
Gud älskar står dock qvar; det är hans ord.
 Gud älskar! Dervid får jag stilla vara,
 derpå jag lefver, och derpå jag dör.
 Gud älskar! O, så vill jag alltid svara
 på alla frågor, som mitt hjerta gör.

Gud älskar mig! därför han gaf mig lifvet
 och mötte mig i dopets helga bad.
 Gud älskar mig! därför mitt namn står skrifvet
 i Lammets lifsbok, o, min själ, var glad!
 Gud älskar mig! och på sin kärleks vingar
 han bär mig äfven öfver dödens flod.
 Till himmelen hans kärlek sist mig bringar,
 sen här han frälst mig genom Lammets blod.

I Lammets blod Guds kärlek mig har tvagit,
 och nu för honom helig ren jag står.
 Af evighet mig till sitt barn han tagit,
 och af hans fullhet nåd för nåd jag får.
 En ström af kärlek från Guds hjerta flödar,
 som fyller hvarje tomrum, hvarje brist;
 Och om mig skulle hota tusen dödar,
 Guds kärlek segrar, se, jag vet det visst.

ALLTID FADER.

Alltid fader. Så heter den Gud,
 som dig uppå händern vill bära,
 som korat dig ut till sin älskade brud
 och himmelen vill dig beskära:

Alltid fader, ljufva hvila,
 dit du glad i tron får ila:

Alltid fader, alltid!

Alltid fader. Den ringaste nöd,
 som tynger ditt bäfvande hjerta,
 så väl som det bittraste lidandes glöd
 han känner och delar hvar smärta:

Alltid fader vill han vara,
 dig i fadersfamn bevara:

Alltid fader, alltid!

Alltid fader. Med faderlig hand
 han ledt dig allt fort genom världen;
 han brutit de bojor och lossat de band,
 som velat dig hindra på färden:

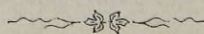
Alltid fader, trygga näste,
 der du städs får ha ditt fäste:

Alltid fader, alltid!

Alltid fader. Hvi skulle du då
behöfva för framtiden rädas?
Din fader de eviga armar skall slå
omkring dig, ditt hjerta skall glädas:
Alltid fader; under vingen
ingen fara hotar, ingen:
Alltid fader, alltid!

Alltid fader. Om också ibland
han skulle i öknen dig föra,
det är ju blott vägen till Kanaans land,
der han dig helt salig skall göra:
Alltid fader, ifrån striden
för han dig till himlafriden:
Alltid fader, alltid!

Alltid fader. Ja, salig förvisst
du kan vid det ordet få vara.
Och skådar du hos dig än mångfaldig brist,
din fader för det ock skall svara:
Alltid fader. Jesus käre,
detta namn du mer oss läre:
Alltid fader, alltid!

JAG HAR EN GUD.

Jag har en Gud, en Gud till mycken frälsning,
 en mästare att hjälpa allan tid;
 en Gud, som helar alla mina brister,
 min synd förlåter, är mig alltid blid;
 en Gud, som styrker mina trötta händer,
 mitt hjerta tröstar med sin dyra nåd;
 en Gud, som vet, hvad jag hvar dag behöfver,
 som är mitt hopp, min fröjd, mitt ljus, mitt råd.

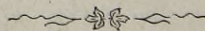
Jag har en Gud, som är min broder vorden,
 som frestad varit uti allt som jag,
 som derfor väl förstår mitt hjertas suckan
 och har förbarmande, när jag är svag;
 en Gud, som frälst mig ifrån alla synder,
 som uti blodet tvagit ren min själ,
 som stridt min strid och vunnit härlig seger
 och uti högsta mening allt gjort väl.

Jag har en Gud, som är min säkra tillflykt
 för allt, som nämnas eller tänkas kan;
 en Gud, som aldrig skall mig öfvergifva,
 som aldrig än jag trött och sömnig fann.

Han städs varkunsam emot mig har varit,
hans tålmod tog ännu aldrig slut,
hans fadershjerta fann jag alltid redo
att hjälpa mig ur hvarje fara ut.

O ja, han är en Gud, som aldrig sviker,
som outtröttlig kärlek till mig bär.
Om stigen mörknar, all min kraft försvinner,
han, som min sol, min lifskraft dock är när.
Om jag af trötthet, hunger ned vill digna,
om intet vatten jag i öknen får,
då måste manna ned af himlen regna
och klippan brista, när jag henne slår.

Och när till sist min lefnadsdag skall ändas,
när jag skall genomvandra dödens dal,
jag har en Gud, hos hvilken utgång finnes
ur dödens mörker, bitterhet och qual,
som har beredt åt mig ett evigt rike,
der jag skall evigt höja lofvets ljud. —
Så vill jag tänka uti ljus och mörker:
Jag salig är, ty si, jag har en Gud!

HERRENS RÖST.

Kring himlahvalfvet synas häftigt ljunga
 de blixtar klara utan mått och tal,
 och vreda vågor nu sin dödssång sjunga
 och grafvar bäddas uti djupblå sal,
 med ständigt ökad fart de fram sig hvälfva,
 för deras makt tycks fasta klippan skälfva:

Uti mörka natten.

öfver djupa vatten

Herrens röst går fram med Herrens makt.

Men vågorna sig lägga, stormen tiger,
 det dagas åter, och från österns bryn
 den sköna solen upp på fästet stiger,
 fullkomligt skingras nu den svarta skyn.
 Hvem kunde så den vilda storm betvinga
 och lugn åt stormupprörda böljor bringa?

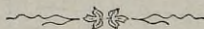
Uti mörka natten

öfver djupa vatten

Herrens röst gick fram med Herrens makt.

Så öfver andens verld ock stormar fara,
som skaka allt med ett förfärligt hot,
och det, jag trodde, skulle klippfast vara,
det störtar samman, grusas för min fot,
och menskosnillets tankar djupa rika
de brista sönder, hvarje hopp syns svika;
ty i mörka natten
öfver djupa vatten
Herrens röst går fram med Herrens makt.

Hvad är då fast, hvad skall då evigt blifva?
Jo, allt, som grundadt är på Herren Gud,
allt, som ett evigt lif han har fått gifva,
allt annat skall förskingras på hans bud.
Säg har väl du den fasta klippån funnit,
har du den evigt sälla borgen hunnit,
när i mörka natten
öfver djupa vatten
Herrens röst går fram med Herrens makt?

HERRENS STORM.

 en storm, som träden likt halmstrån bräcker,
som hafvets yta med vrak betäcker,
förhindrar också den bistra frosten,
som lifvet uti naturen släcker.

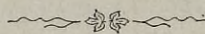
Så kommer Herren på stormens vingar,
oemotståndligt det lugn betvingar,
som söfver hjertat i stilla hvila,
men som ock döden åt lifvet bringar.

Så må vi fröjdas men icke klaga,
då Herren lugnet vill från oss taga,
och tro, fastän vi det icke skönja,
att kärlek ligger uti hans aga.

De hjertan, Herren vill göra rika,
för dem han låter allt ljufligt svika:
I sorgens smältugn han alltid kastar
dem, som med sig han vill göra lika.

Väl synes stundom för djupt han plöja,
och säden tyckes för länge dröja,
förr än hon spirar i gyllne skördar:
I himlen skall hon sig härlig röja.

Vi veta, att uti stormens dagar
ett dödsfrö säkert han från oss jagar,
från iskall frost han då hjertat fredar,
fast än deröfver det bittert klagar.

VID HERRENS SJÖ.

ti morgonsolens skimmer ligger Herrens sköna haf.
 Stora skaror dit nu strömma, rik och fattig, fri
 och slaf;

alla skynda om hvarandra brådskande framåt,
 och på vattnets klara spegel kommer båt vid båt.

Der du ser en romersk ädling blickande omkring sig
 stolt;

der en köpman ifrån Tyrus, som sin purpur nyss har
 sålt;

der rabbinen i sin mantel, greken med sin lagerkrans,
 och der borta mörk och dyster öknens son med svärd
 och lans.

Nere vid den fagra stranden, kransad utaf blommors
 mängd,

der af fikonträdens löfverk hettan tyckes utestängd,
 samla sig nu dessa tusen, undra, fråga, blicka hän
 mot Kapernaum, som ligger undangömdt bland rika trän.

»Se, der kommer han!» det ljuder som en lösen man
 från man,
 och en svartögd flicka hviskar: »Moder, säg mig, är det
 han,
 som utaf profeten kallas för vår soluppgång, vårt ljus?» —
 Då med ens förstummas sorlet, och man hör blott vin-
 dens sus.

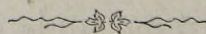
Han har vandrat genom hopen, hvilken vördnadsfull gett
 rum,
 honom endast följt med blicken, skådat undrande och
 stum,
 hur i Simons båt han stigit, låtit lägga ut från land. —
 Tyst, nu talar han till folket, samladt på den gröna strand.

»Hören», så hans stämman bjuder, majestätiskt allvarsam;
 till hvart öra, till hvart hjerta tränger sig den rösten
 fram.

Ord ifrån hans läppar flöda uti himmelsk visdoms kraft,
 skarpa som de klara blixtar, ljufliga som drufvans saft.

Aldrig någon så har talat, aldrig hafva så de hört,
 ty vid själens dolda strängar, han med mästarhand har
 rört.

Tysta skarorna sig skingra, vårens tjusning de ej se;
 salighetens sol de skådat strålande emot sig le.

TABOR.

olbelysta sköna Tabor, härlighetens ljusa berg,
hvilket skimmer på dig hvilar, hvilken öfver-
jordisk färg!

Paradisets stängda portar öppnade sig en gång här,
återglansen ännu flammar som en morgonrodnad skär.

Han, som med en vink af handen bjöd dig stiga upp
mot skyn,
sina knän på dig dock böjer uti bön, hvad sällsam syn.
Gud i menniskan då bryter jordens bojor, och vi se
i profetisk bild, hur en gång vi i Gud oss skola te.

Hvit som snön och klar som elden Herrens klädnad
strålar skön,
och hans anlete förvandlas, himlen öppnas för hans bön.
Mose och Elia komma; lag och profetia stå
framför honom, uti hvilken de fullbordan skola nå.

Och de tala om hans bortgång. Himlens härlighet och glans
kastar korsets dunkla skugga, det förutan han ej vanns.
Korsets väg är härlighetens, genom död till lif vi gå,
utan lidande vi aldrig ärans krona kunna få.

Jesu härlighet och himlens sig förena här till ett,
 något sådant ännu aldrig någon människa har sett;
 Petrus uti Kedars hyddor klarheten vill hålla qvar,
 men han glömmer, att i fjerran det ett Golgatha ock var.

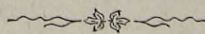
Nu en eldsky ned sig sänker, Herrens tron han kom-
 mer från,
 och en röst ur skyn hörs säga: »Denne är min käre
 son».

Snart är dock allt härligt borta, stjernorna blott stilla le,
 och de häpne lärjungarne Jesus nu allena se. —

Dyre Herre, drag mitt öga ifrån Tabors glans och prakt,
 ifrån örtagårdens fador, ifrån Moria hemska trakt,
 ifrån allt, som du mig gifvit, äfven det mig kärast var,
 att dig ensam jag må skåda, härlig skön och underbar.

Seendet på dig förvandla skall mitt inre redan här,
 fast fullkomning förr ej vinnes, än jag ser dig, som du är.
 Låt en verklig bild dock af dig lysa på mitt hjertas
 grund.

Se på mig, att du må fånga mina ögon hvarje stund!

PÅ HAFVET.

Det är natt, men ej en ljuflig
doftfyld stjernklar stilla natt.

Mörka moln hvarandra famna,
brännhvit våg i våg tar fatt.
Stormen slår med vida vingar
för att hastigt sopa bort
liten båt, som våldsamt vräkes.
Nog det lyckas inom kort.

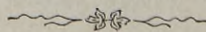
Hvems är båten? hvilka äro
de, som kämpa deruti?
Jesu lärjungar der strida
mot naturens raseri.
Mästaren, som ensam kunde
föra dem till önskad land,
dröjer ännu vid Betsaida,
och de se ej skymt af strand.

Dock han kommer, ser dem vara
stadda uti bitter nöd.
Hvad? han vill ju gå förbi dem!
Önskar han då deras död!
Ej han faran vika bjuder,
ökar deras ångest blott.
O, det hade varit bättre,
Om han icke till dem gått!

Men då ljuder genom stormen:
»Rädens icke, det är jag!»
Petri trosmod häftigt flammar,
nu för honom är det dag:
»Herre, bjud mig komma till dig!»
Ej han fruktar vågors hot,
och när ögat ser på *Jesus*,
Bär ock böljan Petri fot.

Men han skådar ned i djupen,
och han sjunker, han förgås!
Nej, o nej, af mästarhanden
han i rätta stunden nås.
Vind och vågor hastigt tystna,
slutad är nu nattlig strid;
»Herren öfver stora vatten»
allt förbytt i stilla frid.

Kristen, när din lefnads farkost
kränger på det vilda haf;
när i tron du går på vattnet
och dock tyckes gå i qvaf,
frukta ej, var ej förfärad,
Mästaren då hos dig står,
med sin starka hand dig fattar,
allting hjälpa han förmår.

JORDAN.

Bland jordens alla floder underbarast en jag vet,
 en, som skådat andeverldens allra största hem-
 lighet.

O du ädla minnesrika, mångbesjungna Jordanflod,
 hviska för mig du om *honom*, som så ofta vid dig stod.

Ärofulla flod, som burit Jesus Kristus på din våg!
 Gud den höge högtbesutne ofta *bedjande* du såg.
 O, att jag hos dig då hvilat och fått lyssna till hans röst,
 lyssnat, hur han hos sin fader hemtade sin kraft, sin
 tröst.

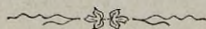
Ofta, ofta tanken ilar bort till dig och till den dag,
 då utöfver »Nazareen» lystes faderns välbehag,
 då han fick det vitnesbördet: »Denne är min käre son»
 då Johannes såg bredvid sig den, han skådat långt ifrån.

När han nedsteg i din bölja, säg mig, hvad du tänkte då?
 Hvarför lät du helga bilden bort med dina vågor gå? —
 O, den menskovordne Guden var oss så i allting lik,
 att du visste ej, det *Herren* stod invid din klara vik.

När Guds folk ifrån Egypten skulle till sitt Kanaan gå,
du på hans befallning måste för dess skull då stilla stå,
men när Gudasonen kommer, intet under med dig sker,
och det stora, som här timar, blott Johannes öga ser. —

O, hur ofta tröttad pilgrim glädjedrucken nått din strand:
Röfvarhorder, öknens vilddjur, midnattskyla, middags-
brand,
allt var glömt, då dig han hunnit. Och när så du älskad
var,
om en annan flod du minner, mer än du dock skön
och klar:

Om den lifvets elf, som strömmar genom himlens sköna
land
der en evig sol ses lysa på dess evigt gröna strand,
och der Herren Jesus Kristus jag i ohöljd ära ser,
der ej synd och sorg och tårar, natt och mörker finnas
mer.

EN MORGON VID TIBERIAS.

n hvilar stranden höljd i nattlig skugga,
 än slumra vågorna i stilla ro,
 men morgondimman höjs att sedan dugga
 så sakta ned utöfver äng och mo.
 Nu krusas böljan af den första flägten,
 en ensam fogel ren i pinjen slår,
 och dagens dröttning uti morgonvåkten
 nu helsas af den glada sångarlägten,
 och uti sällsam ljusning nejden står.

En man allena syns på stranden bida:
 Så hög, så underbar, så skön han står.
 Den öppna manteln blottat har hans sida,
 och under hjertat lyser friskt ett sår.
 Han är dock ej en lidande, hans panna
 bestrålas utaf salighet och frid;
 han tyckes sjelfva döden kunna banna
 och segrande uppå hans nacke stanna,
 med endast blicken qväfva hvarje strid.

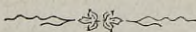
Hans öga blickar mot en båt der borta,
 som kommer långsamt roende mot land.
 De trötte männen kommit visst till korta;
 af deras arbete ses ej ett grand.
 Med vänlig stämman då han fråga höres:
 »Barn, hafven I till mat väl något här?»
 De svara: »nej». Men mod till hjertat föres,
 så underbart det af den stämman röres,
 ej fullt igenkänd, hon dock älskad är.

»Så kasten nätet ut på högra sidan
 om eder båt, så skolen fisk I få».
 De lyda genast under glad förbidan,
 och fiskar uti nätet ymnigt gå.
 Sin rika fångst ej männen mäktat draga,
 Johannes hviskar nu: »det Herren är».
 Sin mantel Petrus då ses af sig taga,
 han är ej längre nu den rädda svaga,
 på böljans stig det till hans Herre bär.

De andre lärjungarne fram ock hinna,
 men komne upp på strand, hvad se de då?
 Sin frukost de i ordning redan finna,
 och än en gång bland dem syns Mästarn stå.
 Välsignande han åter brödet delar,
 såsom han gjorde uti flydda dar.
 Som då ej något nu dem längre felar,
 hvart hjertesår med huldrik hand han helar,
 han lefver, och han samma kärlek har.

Så slöts för dem den långa mörka natten
uti en morgon full af ljus och lif.
Det rika hafvet var ett öde vatten,
till dess att Herren sade till det: gif!
Då gaf det villigt, hvad ej någon möda
förut ur djupet kunnat tvinga fram.
När nya dagen sågs i öster glöda,
den dagens nåd begynte ny ock flöda
och bringa sorg och otro uppå skam.

När nattligt mörker sig kring själen breder,
allt arbete är fåfång möda då.
Derunder Herren dock åt oss bereder
det, som vårt hjerta önskar, och vi få
för intet allt utur hans egna händer,
och nådens morgonsöl då lyser klar. —
Så styr, min själ, mot hoppets gröna stränder
och mins, att huru färden än sig vänder,
Gud är densamme, han af ålder var.

EMAUS.

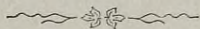
Bland jordens nöd och oro,
dess fruktan, sorg och strid
ett Emaus det gifs ännu,
der uti stilla frid
Guds vänner lyssna få med fröjd
till Mästarns kända röst,
som bringar hvila, bringar ro
till sorgbetungadt bröst.

Dit bjudes du så vänligt
af Mästaren igen.
Belyst af aftonrodnans glans
han bryter brödet än.
Med kärlek tecknad i hvart drag
se, huru mild han står,
och lifvets ord, som skapar lif,
ifrån hans läppar går.

Hvad helst ditt hjerta tynger,
hvad helst dig oro gör,
för Mästaren du säge det,
var viss, att han dig hör.

Han nalkas ännu såsom förr
och helst i sorgens qväll;
fast himlens konung, bor han dock
i menskors ringa tjäll.

Han huldrik vill förklara
det, som dig dunkelt är;
ditt hjerta göra brinnande;
dig varda dyr och kär.
Med outsäglich trofasthet,
i nåd och sanning stor,
med dig i ljufligt Emaus
fördold din Jesus bor.

HVARKEN SOL ELLER STJERNOR.

Ej sol, ej stjernor nu på länge lyst. —
 I mörker svepta af och an de kastas,
 allt hopp om räddning, som de förut hyst,
 försvunnet är, med ångest hjertat lastas.
 Och stormen tjuiter, vågen ryter vred
 och sträcker girigt upp de långa armar
 att skepp och menniskor få draga ned:
 I lössläppt raseri allt hafvet larmar.

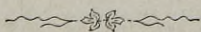
En dödens tystnad råda tycks ombord,
 i blek förfäran ock den muntre tiger;
 ty ingen, ingen hjälp här varder spord,
 för hvarje ögonblick blott nöden stiger.
 Då reser sig en man i fångdrägt klädd,
 men fri och oförfärad lyfts hans panna,
 som om fullkomlig frid han haft till bädd,
 och tillitsfullt kring honom alla stanna.

»I män», han säger, »fatten åter mod,
 ty ingen af er skadas skall till lifvet.
 I natt en Herrens engel när mig stod
 och sade: frukta icke, dig är gifvet
 att ställas fram för kejsaren, och se:
 Gud har dig gifvit dem, som med dig fara.
 I män, jag tror min Gud, att så skall ske,
 som han för mig har täckts att uppenbara.»

Så Paulus, och allt är nu förbytt,
ty lugn och mod till hjertat återvända.
Det hopp, som var sen många dagar flytt,
sitt klara ljus har börjat åter tända. —
O, Paulus, hvar kom din kraft ifrån,
ditt mod, din frid, din trygghet uti nöden?
Vi veta det: du var en konungs son,
en konungs, som beherskar sjelfva döden.

Det fins ett rike, som ej bäfva kan,
uti det riket lefde du och rördes.
Du kände Kristus, som *din* frälserman,
och af hans starka hand du säkert fördes
högt öfver dödens fasor, stormens ljud,
och därför kunde du för skrämnda hjertan
få visa på och prisa högt den Gud,
som är de sinas glädje midt i smärtan.

Du gjorde så, men ej med många ord;
du visste väl, i dem ej är Guds rike.
Nej, uti *lif* dess kraft vill vara spord,
du sjelf var en predikan utan like. —
O, kraftens helge Ande, kom och tänd
uppå mitt altare din eld den klara,
att i mitt *lif* min Gud må vara känd,
och »utan ord» jag honom uppenbara!

PÅ MALTA.

Mågombrusad ligger Malta,
 full af härligt lif och lust.
 Stormens andar nu dock vredgas,
 och med nöd mot klippig kust
 väderdrifne sjömän styra,
 sköljas upp af vågors svall. —
 O, hur stort på land att vara!
 Hafvets famn var våt och kall.

Men hvem vet, hvad här dem väntar?
 Skeppsbrott är en inkomst god.
 Kanske snart skall sanden färgas
 röd utaf de armes blod!
 Nej, ty innan strand de hunnit,
 Gud har varit före der,
 stämt till mildhet hårda öbor,
 sällsamt det i sanning är.

Snart en präktig eld ses flamma,
 Paulus dit bränsle bär,
 ej för ringa han det aktar,
 fast än han apostel är.

Men en giftig huggorm, retad,
biter fast sig vid hans hand.
Skall han dock af döden räckas,
fast han lyckligt hunnit land?

Ej han bleknar, ej han rädes,
lugnt han skakar ormen af;
klart för honom lyste löftet,
hvilket Mästaren ju gaf:
»Ormar skola de fördrifva» —
och han trodde deruppå.
Nu inför det häpna folket
som en gud han synes stå.

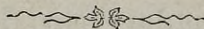
Trenne månader han dväljes
uppå hafomsvallad ö.
Kommen nu så nära målet,
hindras han af vind och sjö. —
Hvarför denne krokväg, Herre,
med din trogne tjenare?
Jo, din nåd i Jesus Kristus
skulle också Malta se.

Broder, om du stora planer
för din konungs rike har,
men uti en vrå du stänges,
tjena *der* och *trogen* var.

Det, som krokväg för dig synes,
genväg för din Herre är.

Det, som hindrar *dig*, kanhända
frälsning till de många bär.

Dyre Jesus, lär oss alla,
hvarhelst du oss än har satt,
om *du* ändrar våra planer,
då dem genast släppa gladt.
Låt vårt arbete, vår hvila
styras helt af dig hvar dag.
På din vink oss lär att akta,
helt oss nu om händer tag!

TILL ROM.

Nu brusar det vårluft kring dal och höjd,
 och vindarne lekande fara,
 och bäckarne spritta af lif och af fröjd;
 och lätt uppå böljorna klara
 nu »Kastor och Pollux» Paulus för
 mot Roma, mot målet det kära,
 men framtiden Paulus tankfull gör:
 »hvad skall hon i skötet väl bära?»

Hvad skall han finna i verldsstadens larm?
 Hvad dom skall väl Nero nu fälla?
 Skall sanningen stupa för ondskans harm?
 Skall rätt emot våldet än gälla?
 Skall ännu en gång det frälsande bud
 kring jordens länder han föra? —
 Men se, hvilken glädje hans trogne Gud
 sin tjenare nu vill göra!

Sen skeppet han lemnat, han stum har gått,
 och intet har fröjdat hans hjerta.
 Nu mod och förtröstan han åter fått,
 hugsvalelse uti sin smärta,
 ty midt i en brödrahop han står:
 Roms kristne ha ilat till möte
 den man, som de älskat i många år,
 som burit dem uti sitt sköte.

Nu känner han sig uti anden stark,
 nu, huru det går, skall han vinna,
 och Kristi eld uppå Jupiters mark
 i tron han nu redan ser brinna.

Fast länkad i kedjor han vandrar, som
 till segerrikt intåg han ginge. —

O, Nero! visste du, hvem som här kom,
 han utanför stanna visst finge.

I verlden föraktad, en fånge blott,
 han följes af himmelska skaror.

Af härarnes Gud han fullmakt har fått,
 och därför, trots tusende faror,
 sitt verk han med ära skall föra fram,
 skall krossa de afgudar alla.

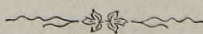
Ja, Rom skall se, att dess ära var skam,
 och ned inför fridsfursten falla.

Och *oförhindradt* så ljuder det ord,
 som täljer de segrande dagar.

Guds kraft uti fången blir härligt spord,
 ej lidandet honom försvagar. —

I ringhet och smälek än trifves Guds verk,
 men ära och glans det förderfvar:

Den korsfäste, lidande Guden, märk,
 det är, som en verld sig förvärfvar.

PATMOS.

nsam öfvergifven,
 uti landsflykt drifven,
 fjerran från de kristne
 sanct Johannes var.
 Se, då får hans öga
 skåda bilder höga;
 till en öppnad himmel
 fången utsigt har.

Herren Jesus talar
 och hans själ hugsvalar;
 smärtan är försvunnen,
 Patmos trånga ö
 fången ej kan fånga;
 tidens gränser trånga
 måste här försvinna,
 som för solen snö.

Hvad ser Johannes, som hans hjerta gläder?
 Han skådar slutet uppå lifvets strid.
 Han ser en skara, klädd i hvita kläder,
 med palm i händer, tecknet ju till frid —

ur stor bedröfvelse Gud henne tagit,
i Lammets blod hon sina kläder tvagit,
och därför nu inför Guds stol hon står.
Der saligt jublande hon höres sjunga
den nya sången med en fröjdfull tunga,
ty nu är heladt hvarje smärtsamt sår.

Han ser, hur tron till sist allt öfvervinner;
han ser, hur Gud sjelf strider för oss här;
han ser, hur bruden der sin brudgum finner,
och huru brinnande hans kärlek är.

Han ser en salighet förutan gränser,
ett nytt Jerusalem, som strålar, glänser,
utaf Guds egen ära, härlighet.

Han ser, att intet här skall kunna rycka
Guds folk ifrån dess salighet och lycka;
han ser, det tron knappt anar, ingen vet.

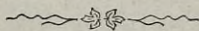
Han skådar in i evighetens under,
hans själ får smaka himmelrikets fröjd.

Nu äro glömda alla smärtans stunder,
hans ande öfver jordens ting är höjd.

När sedan han sitt flydda lif betraktar,
den tid han säkert högst af alla aktar,
då han på Patmos ö en fånge var.

Och mera verkligt fri en tid ej taldes
än när han der i fångenskapen dvaldes. —
Hur är en kristens väg dock underbar!

Komma stunder svåra,
som dig bittert såra;
icke mod att lefva,
icke mod att dö
arma hjertat eger:
Allt är slut, det säger, —
mins då sanct Johannes
Uppå Patmos ö.

FÖRSTA KOR. KAP. 13.

Qm jag kunde profetera,
 visste alla hemligheter,
 om jag kunde tala ljufligt
 såsom med en engels tunga,
 men jag icke hade kärlek,
 som en bjellra då jag vore,
 klingande, men hård som malmen.

Om jag egde alla gåfvor,
 hade tro som ingen annan,
 så att inför mina böner
 sjelfva bergen veko undan,
 om jag egde all den visdom,
 som i verlden fins och funnits,
 kunde allting utransaka,
 men jag icke egde kärlek,
 vore jag ändå ett intet.

Har du sett den sköna rosen?
 Säg mig, eger du väl kärlek?
 Jag har sett ett flyktigt skimmer
 utaf denna Herrens låga

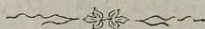
darra i den mörka natten,
som vår sjelfviskhet utbreder
öfver oss och öfver andra,
för dess strålar isberg smulto,
köld och mörker flydde undan.

Säg mig då, hvad är väl kärlek?
Jo, det är att sjelf sig gifva,
icke endast sina gåfvor,
offra gladt sin egen vilja,
vara tålig, allt fördraga,
hoppas, tro och stilla lida,
älska utan att begära
kärlek för sig sjelf tillbaka,
gifva allt, men fordra intet.

Det du gör i sådan kärlek,
det skall evigt, evigt blifva.
Kärlek är det enda medlet
det förgängliga förvandla
till en skatt för evigheten.
Allting annat vänder åter,
allting annat är begränsadt
utaf tidens trånga skrankor,
kärlek ensam saknar gränser.

Ty han är Guds eget väsen;
kärleken den rätte sanne
har sitt källsprång i Guds hjerta,

och hans lif är der förborgadt.
Ingen ström kan den fördränka,
ingen eld kan den förbränna.
Derför, den som gör Guds vilja,
den som älskar, han skall lefva
uti alla evigheter.

DIN SANNING.

gör mig sann, du helige höge konung,
 furste uti sanningens rike,
 skingra lögnens och mörkrets kyliga dimmor
 genom din sanning!

Sänd ditt ljus och din sanning att de mig leda
 till ditt berg, din heliga boning.

Rena min själ igenom sanningens lydnad,
 du, som är sanning.

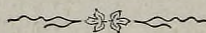
Låt din helgande sanning mig städse föra
 ut från allt, som mig kan besmitta;
 ty i din stad, det heliga sköna Salem,
 lögn ej får komma.

Låt din tuktande sanning mig öfvertyga,
 att det icke i hjertat heter:
 Synd jag ej har, ty då din Johannes säger
 jag mig bedrager.

Låt din tröstande sanning ock för mig gälla;
när mitt hjerta högt mig fördömer,
låt henne bära mig då på örnavingar
skyndsamt till korset.

O, gör mig sann! Låt sanningens Ande leda
mig till din hela fulla sanning!
O, låt mitt öga aldrig för solljus hålla
jordiska irrbloss.

Lär mig att älska, värda, lyda din sanning,
må hon min själ helt genomtränga,
till dess du, eviga sanning, evigt skådar
i mig din sanning!

EXCELSIOR.

Excelsior du på din fana skref,
 när du en Herrens segerhjelte blef.
 Fast vägen törnomgårdad ofta är
 och genom fiender och faror bär,
 se upp med fröjd, der står
 i segerglans: *Excelsior!*

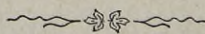
Excelsior! Dit upp din konung för,
 i outsäglig ära der han bor,
 men du af honom är ju ock en lem,
 som snart han föra skall med jubel hem.
 Se upp med fröjd, der står
 i segerglans: *Excelsior!*

Excelsior! Der uppe lyser klart
 det sälla landet rikt och underbart,
 der du i härlighet din Gud skall se
 och vara frälst utur det sista ve.
 Se upp med fröjd, der står
 i segerglans: *Excelsior!*

Excelsior! Med fröjd du komma skall
vid jubilatets rika toners svall
och bära kärftar in med salig fröjd,
fast för att binda dem du här gick böjd.
Se upp med fröjd, der står
i segerglans: *Excelsior!*

Excelsior! Ty under färden här
din konung omsorg om sin stridsman bär,
hans kärlek är din lön så stor så rik,
ej någonting på jord, i himmel lik.
Se upp med fröjd, der står
i segerglans: *Excelsior!*

Excelsior! All jordens fröjd är kort,
dess smärta ock, allt flyr så hastigt bort,
men ständig fröjd dig evigheten bär,
ty der ditt lif, din lifsluft Jesus är.
Se upp med fröjd, der står
i segerglans: *Excelsior!*

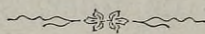

NU OCH DÅ.

Minnet af de tider, som ha varit,
uti nuets dager ofta står.
Mörka, ljusa skiften hastigt farit;
snart *i dag* förvandlas till *i går*.
Forntid är ju också allt vi ega,
nu ej varar ens den minsta stund,
nej, »det var», om allt vi måste säga,
tidens ström ej stannar en sekund.

O, hur godt om hjertat fäste eger
uti något, som ej tidligt är!
Det all annan lycka öfverväger,
ty det evig frid till anden bär.
Uti Kristus, förstfödd bland de döda,
född af Fadern före all slags tid,
lyftas högt vi öfver tidens möda,
öfver *nu* och *då* och deras strid.

Uti honom allt oss gifves åter,
allt, som ej af tiden blott var födt.
Han i stillhet det fullkomnas låter,
för förgängelsen det blott är dödt;
och när evighetens morgon bräcker,
få vi allt tillbaka, som han tog.
Månne hjertat för sin rikdom räcker?
O, för visst, det varder öfvernog.

"GUD VILL DET".

t till helga länder,
 till Jordanens stränder
 Kristi graf att vinna
 korsets stridsman drog.
 Och med skräckfull oro,
 hvar hans män framforo,
 Richard Lejonhjerta
 Österlandet slog.

Ingen brännhet öken,
 intet villsamt töcken
 korsets män kan mota,
 kan förskräcka dem.
 Snart för deras öga
 ligger ock det höga
 målet för all längtan:
 Guds Jerusalem.

Ej med blod och lågor,
 ej i stridens vågor,
 ej med lans och brynja
 Kristus tjenas vill;
 konung utan like,
 fridsällt är hans rike,
 dem, som älska friden,
 hör det också till.

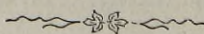
Svärdslag dock der falla,
härrop der ock skalla,
oförskräckte kämpar
höfvas äfven der;
ty med andemakter
djupt i onskans schakter
emot mörkrets furste
heta striden är.

Korsets här skall vinna —
ej en graf — nej, finna
lifvets segerherre
i Jerusalem.

Gud med oss det ljuder
man från man, och bjuder
fruktan fjerran fara,
seger följa dem.

Ökenfärd snart ändas;
stridstid snart skall vändas
i fullkomlig segers
fridbegrönta ro.

Räds då ingen fara
du, Guds kämpeskara,
snart i sabbatshvilan
får du evigt bo.

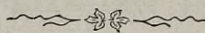
HVAD ÄR KÄRLEK?

Hvad är det största, som man väl kan säga
om någon uti himlar och på jord,
som all ting annat rikt skall öfverväga
och säga mer än alla snilleord?

Han älskar — något större är ej gifvet,
det är det skönaste, som tanken fann.
Den kärlek finner, han har funnit lifvet;
om också allt från honom varder rifvet,
han eger allt, om blott han älska kan.

Men hvad är kärlek? Mycket så vi kalla,
som utaf kärlek eger namnet blott
och därför skall till intet sammanfalla,
när det igenom profvets eld har gått.
Ej kärleken i känslorna vi finna,
de sjunka snart i verklighetens graf,
en färgad eld en stund de präktigt brinna,
men när det mörknar, mörkret dem skall hinna,
och känslans rus åt hjertat intet gaf.

Hvad är då kärlek? Kärlek gladt försakar
sig sjelf och allt, han nämner såsom sitt —
han för den älskade här genomvakar
en natt uti Gethsemane, och fritt
åt döden sedan han sig lemna vågar,
ej åt en ögonblicklig hastig död,
nej, åt en lifslång; klar ändå han lågar,
och huru smärtans kalk än lifvet rågar,
han brinner med en outsläcklig glöd.

JESU KÄRLEK.

» å som min fader hafver älskat mig,
så har af evighet jag älskat eder».

Se, detta ordet tillhör också dig,
om du är en i Jesu djupa leder.

Det ordet vara vill ett härligt ljus,
som skall på dina vägar städse lysa,
det släckes ej af någon stormvinds brus,
och vid dess eld kan ej ditt hjerta frysa.

Den kärlek, som all kunskap öfvergår,
med dessa ord sig åt ditt hjerta bjuder;
dess djup, dess höjd ej mäta du förmår,
du anar ej den makt, hvarmed han sjuder.

I sekler, många såsom hafvets sand,
har Faderns kärlek varm till Sonen brunnit.
På denna ocean hvem skådar land,
hvem har dess djup väl pejlat, bottnen funnit?

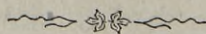
Hvar ariadnetråd förloras der,
och tanken sänker häpnadsfull sin vinge.
Ej det omätliga vi fatta här, —
vi kunna ej, om vi det också finge.

Så outsägligt dock du älskad är
i går, i dag, i morgon, alla dagar:
si, Jesus har dig »allestädes kär» —
säg, tror du väl, det är med skäl du klagar?

Lyft blicken upp, släpp af ditt gamla jag;
se, Jesus söker dina ögon fånga!
Den rikedom dig bjuds i ordet tag
och tro dess löften härliga och många.

Tro först och sist, att Jesus älskar dig,
och att hans blod utaf all synd dig renar;
var stilla så på denna fridens stig,
ty han med glädjens sig så skönt förenar.

Hör, se, handtera, smaka lifvets ord,
och lif och kraft det skall ditt hjerta gifva:
med himmelskt manna flödar detta bord,
och der din själ skall evigt mättad blifva.

TRON.

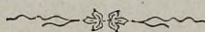
Mvad är den kraft, som världen öfvervinner,
som lik en fackla klar i mörkret brinner,
som tar Guds egen makt uti sitt våld,
som gör att källor upp i öknen springa,
att jubelsånger ifrån bålet klinga
från den, som är åt grymma marter såld?

Det är en gåfva härlig utan like,
som gifves fritt med himlens kungarike,
det nyckeln är till all Guds rikedom.
De mörka djupens skatter hon dig bringar,
hon jordens, himlens makter för dig tvingar,
hon reder väg och spränger hvarje bom.

Hon skänker evigt lif jemväl i döden,
hon leder Kristuslifvets rika flöden
in i din törstande och trötta själ;
hon kläder dig uti den sköna skruden,
som gifves endast åt den kära bruden;
hon styrker, och till sist hon allt gör väl.

Hon räcket dig, men blott af Jesu händer,
hon gifves rikt, men blott åt den, som vänder
för alltid ryggen åt sitt egna sjelf;
som likt Johannes på det Lammet skådar,
vid hvilket inga synder, brister lådar,
hvars blod allena är en lifvets elf.

Se in i Jesu ögon djupa ömma,
den blicken skall dig låta all ting glömma,
i fridens hus du då skall evigt bo.
Blott så du vårdar denna dyra gåfva,
för hvilken hvarje dag du borde lofva,
och som på jordiskt språk benämnes *tro*.

INRE FRÅGOR.

Fins väl i den vida världen
 något, som kan hjertat fylla
 med en glädje, som ej svinner,
 med en frid, som icke bytes
 uti ofrids qval omsider?
 O, jag ville gerna gifva
 allt, om mitt det kunde blifva.

Fins det någon, som kan lyfta
 slöjan, som mitt öga skymmer,
 att det icke klart kan skåda
 andra ting än de, som falla
 inom tidens trånga gränser?
 Honom gäfve jag den lycka,
 som på jorden mig kan smycka.

Fins det någon, som kan svara
 på min andes många frågor,
 någon, som kan utransaka
 inre världens djup och höjder
 och dess krafter binda, lösa?
 Honom ville jag då skänka
 allt, hvad kärlek skönt kan tänka.

Fast af jord jag är dock icke
hemma här på denna jorden;
främling är jag, hvart jag kommer;
hur än vänskaps sol må lysa,
hur det sköna mig må tjusa:
»främling» hviskar dock mitt hjerta,
bäfvar dervid utaf smärta.

Fosterlandet varmt jag älskar,
broderlandet högt jag skattar,
men mitt hem är intet dera.
Fins då ingen, som kan visa
mig mitt hem och dit mig föra?
För hans fötter gladt jag lade
verldens glans, om jag den hade.

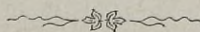
O, jag vet, det fins en enda,
som mitt hjerta frid kan gifva,
det med evig glädje fylla!
En kan dunkla slöjan lyfta,
bryta tidens skrankor neder,
på de många frågor svara,
andedjupen uppenbara.

Jesus Kristus så han nämnes
i det ord, som kallas lifvets.
Härlighetens sken han är ock,

ty i ljuset, som han sprider,
tid och evighet förklaras.
Skön är himlen, skön är jorden,
när blott Kristus min är vorden.

Allt han gifver åt den arme,
hvilken intet i sig eger.
Ja, sig sjelf åt mig han gifvit,
derför är mitt hem hos honom
i det rika paradiset.
Och den mörka främlingstiden
o, hur snart han är förliden!

Men hvad har då jag att gifva
denne evighetens konung,
hvilken verldar, himlar eger?
Intet, intet kan jag offra
annat än mitt arma hjerta,
men när det jag honom bringar,
jubelsång i himlen klingar.

DEN GYLLNE STADEN.

utad mot den höga björkstam såg jag huru solen
 gled
 från en purprad aftonhimmel uti vesterhafvet ned.
 Böljan hade slutat brusa, vinden hade somnat af,
 och en ljuflig fridfull stillhet bredde sig kring land och haf.

Och jag såg, men såg dock icke, ty min själ på ströf-
 tåg var;
 bortom skyn hon hade ilat till en verld så ljus och klar,
 der det forna Eden finnes, och der Herren, mild och
 stor,
 såsom före fallets dagar än ibland de sina bor.

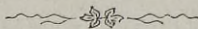
Och jag bad: O, låt mig somna så som dagen slumrat in;
 låt min lefnads sol så sjunka, tag mig upp till glädjen
 din;
 låt mig se det goda landet, låt mig se den gyllne stad,
 der att lefva är detsamma, som att vara fri och glad!

Se, då ordna sig de ljusa lätta skyar uti hast.
Skarpa svärdet, som oss skiljer från vårt paradys, nu
brast,
målet för mitt hjertas längtan, Guds Jerusalem, jag såg,
uti öfverjordisk fågring för min tjusta blick det låg.

Gyllne gator, höga portar, skimrande af perlors prakt;
murar utaf ädla stenar blixtrande der hålla vakt;
mildare än alla stjernor, klarare än solens sken
strålar der en mäktig ljusglans, utsäglig hög och ren.

Dock den sköna synen svinner, molnen gå sin lätta gång.
Hvad står åter? Jo, mitt hjerta jublar, sjunger glädjesång;
ej den höga stad försvunnit, nej, han sjönk i hjertat ned,
och utöfver tidens smärtor evigheten sällhet spred.

»Men det var ju blott en villa», säger du. O nej, det var
uppå barnets bön från fadern rikt och kärleksfullt ett
svar,
var en helsning att förbida än en tid i tro och hopp
för att sedan salig ila med Guds änglahär dit opp.

VÅR STJERNA.

rötte flyktingen, som vandrar
öfver villsam hed och mo,
huru skall han finna vägen
till sitt lugna kända bo?
Huru undgå att förvillas,
der det ej fins väg, ej spår?
Hur han spejar, hur han spanar,
ingen ledning dock han får.

Se, då strålar der en stjerna,
som han känner väl igen;
polens stjerna glad han skådar,
hon ju var hans barndomsvän,
och bland nattens stumma fasor
nu helt trygg och lugn han går;
stjernen vänligt honom lyser,
och i öknen väg han får.

Korsets flyktingar en stjerna
också på sin väg ha fått,
som dem säkert hem skall leda,
om de se på henne blott.

Och den stjernan är Guds öga,
strålande och underbart,
som ju mörkare det varder,
lyser ständigt mera klart.

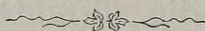
Nordens stjerna ofta gömmes,
ofta du ej henne ser,
Herrens öga lyser alltid;
midt i natten huldt det ler.
Nordens stjerna skall förbrinna,
hennes sken skall slockna ut,
Herrens ögas ljus skall blifva
intill evighetens slut.

Känner du dig stundom drifven
ut ur hoppets paradis;
känner du ditt hjerta stelna
under otrons snö och is;
ser du ej den ende vägen
utan irrar tröslös kring
i din egen inre öken
inom en förtrollad ring —

Se då uppåt! Stjernan lyser
då som all tid på din stig,
och den trolske krets hon bryter,
som vardt gärdad kring om dig.

Jordens ting de varda ringa
uti hennes milda sken,
himlen deremot så härlig,
strålande och djup och ren.

Städse vill den stjernan leda
dig uppå den väg du går,
dig beskydda och bevara,
så att intet ondt dig når.
Öfver dödens hemske sjöar
vill till sist hon lysa dig,
och i sol förutan like
skall hon då förbyta sig.

HVEM ÄR KRISTUS?

»Hvem säger folket mig — — — vara?»

Hvem är Kristus? Hvilken mäktig fråga,
genom seklers mängd hon ljudit har.

Der hon tänder fanatismens låga,
här hon väcker lifvets eld så klar. —
Kanske du den frågan ock förnummit?
Säg, hvad har du svarat der uppå?
Kanske lik en svan hon länge summit
på din tankes ocean också?

Längre än till tanken vill hon tränga;
hon vill nå ditt hjertas medelpunkt,
och de fasta bålverk vill hon spränga,
bakom hvilka nu det hvilar lugnt.
Klara blixtrar vill hon låta ljunga
såsom förr på Horebs helga berg,
tala högre än med änglars tunga;
skilja lif och ande, leder, mærg.

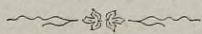
Hvem är Kristus? Du martyren spörje,
 som förbrinner under jubelsång.
 Med historien du sedan börje,
 följ genom verlden hennes gång.
 Fråga Hellas sköna tempels skara;
 fråga Romas hela gudaverld;
 alla dessa välden underbara,
 hvilka uppstått och förgjorts med svärd.

Och de skola på din fråga svara.
 Hör då sanningen, ej hvad du vill.
 Utur bålets flammor röda klara
 segerviss en röst dig talar till:
 »Jesus Kristus varit för mig lifvet,
 är det äfven nu i dödens dal.
 Kristen nämnas vardt af nåd mig gifvet;
 ej jag rädes eldens bittra qual.»

Roms Cesar, bland gudar störst i välde,
 säg, hvem störtade dig derifrån?
 »Mig en fånge uti stoftet fälde
 med sitt tal om Jesus Krist, Guds son».
 Sköna Hellas, säg mig, hvi försvunno
 dina tempels, dina gudars prakt?
 »Jo, de kristne vägen hit ock funno,
 och för Kristus föll olympens makt».

Fråga dessa, hvilkas hjertan blöda,
hvilka dväljas uppå plågans bädd,
men till hvilka mod och hopp dock flöda
från en Kristus, utaf verlden hädd.
Se en frid, som allt kan öfvervinna,
ljuflig ro, ej stundens korta lån.
Hvarför så? Jo, salighet de finna
uti Kristus, Guds enborne son.

Några svar oss lifvet nu har bringat,
tusen andra gifvas hvar minut,
ja, med omotståndlig makt det klingat,
och det ljuda skall till verldens slut:
Jesus Kristus är Guds Son, i ära,
makt och härlighet sin fader lik. —
Och till tusen skall det ordet bära
fröjd och salighet så stor och rik.

”HAN SKALL GÖRA'T”.

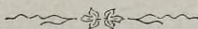
»**H**an skall göra't», föllo orden
 ifrån Svea konungs läppar,
 då sin hand han sakta lade
 på den unge piltens hufvud:
 och hans hopp fullbordan nådde.
 »Han har gjort», vi kunna säga,
 ty historien det måler.

Men en konung ännu större
 om sin son så ock hörs säga
 till de arma jordebarnen:
 Frukta icke, »han skall göra't»
 tro det, och vid allt dig möter
 tänk du endast: »Han skall göra't!»
 Hvila dervid tryggt ditt hjerta.

Se tillbaka på de dagar,
 som för alltid äro flydda;
 öfver alla dem står skrifvet:
 »Han har gjort!» Sen skåda framåt,
 idel nådedagar ser du,
 ty om alla Herren säger:
 »frukta icke, han skall göra't!»

Blir du stundom trött att reda
ut ditt arma hjertas tillstånd,
gå till Jesus, »han skall göra't!»
Varder frestelsen för mäktig,
ser du undergång framför dig,
gå till Jesus, »han skall göra't!»
föra dig till härlig seger.

Räds du för dig sjelf och tänker:
»Huru skall jag bli bevarad?»
Jesus Kristus, han skall göra't.
Suckar du: »Hur skall jag kunna
likna här min dyre Jesus,
prisa honom och min fader?»
fröjda dig! Se, »han skall göra't!»

VÅR BONING AF HIMMELEN.

Du eger en boning med händer ej byggd,
men evig i himmelens höjd.

Och der vid Guds tron under palmernas skygd
dig väntar en svällande fröjd.

Ditt jordiska hus
skall falla i grus,
men anden då ilar så glad
i frälsarens famn,
den fridsälla hamn,
till helgonens gyllene stad.

Dock ännu en tid skall du vandra i tron
och Herranom lefva ännu.

Men suckar du efter den eviga ron:
var stilla, så kommer hon ju.

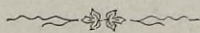
Din trofaste Gud
snart hemtar sin brud
till hemmet, som väntande står,
till lif och till lust
från töckenhöljd kust,
från bofällig hydda du går.

Och då skall du också »få sluta att dö»,
få lefva det saliga lif,
till hvilket du nu i din själ bär ett frö,
som trotsar allt dödarnes kif.

Från konungens stol
skall kärlekens sol
bestråla den nyfödda jord,
der Herren vill bo
i evighetsro
med dig uti sällhet ej spord.

Och synes dig jordlifvets natt alltför lång,
fast stjernorna tindra så klart,
så tänk du: min morgon nog kommer en gång,
kanhända han kommer helt snart.

Och medan du är
i öknarne här,
är Kristus din klippa, din borg;
i mörkret ditt ljus,
i stormen ditt hus,
för honom då vike all sorg.

HANS PLANTA.

Uti Guds rika örtagårdar
en liten planta är ock jag,
och vingårdsmannen huldt mig vårdar
just derföre, att jag är svag.

Der himlens friska luft jag andas,
der dricker jag det klara ljus,
som ej med jordens mörker blandas,
men evigt är i faderns hus.

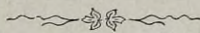
Jag sänker mina späda rötter
i Jesu Kristi hjerta in.
Jag växer stilla vid hans fötter,
ty han har plantat mig som sin.

Hans solbarn, jag för honom blommar,
han sjelf mig gifver doft och färg.
Ej död kring mig slår sina bommar,
ur lifvet sjelf jag har min märg.

Hur ljuft att fröjda få hans hjerta,
som med sitt blod mig vattnat har!
Se, alstrad af hans kärlekssmärta
är hvarje knopp, som än jag har.

Med välbehag hans öga hvilar
på ringa blomman vid hans fot,
och solens brand och nordans ilar
hans egen mantel tar emot.

Men snart från jordens skarpa vindar
sin späda planta Herren tar,
snart kring hans tron hon rikt sig lindar
i evig skönhet underbar.

TAG MINA TANKAR.

ag mina tankar, Jesus kär,
och bind dem vid det evigt är!
Kring vida världen de ej flyge,
men in uti ditt hjerta smyge.
Ja, tag dem alla, Herre kär,
och i dig sjelf dem ro beskär.

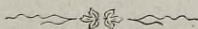
Du gifvit tankens gáfva skön,
så helga henne, är min bön.
Hvar flyktig tanke tag tillfånga,
o Herre, se de äro många,
de jord och himmel, ondt och godt
besöka på minuten blott.

Du, som är lifvets källa klar,
som alla krafter i dig har,
låt mina tankar dig blott finna,
låt till ditt väsens djup dem hinna,
der visdoms skatt dem hemta lär,
du, som Guds sanna vishet är.

Utur din kärleks djupa haf,
hvars rikedomar du mig gaf,
o, låt dem fånga perlor klara,
klenoder sköna underbara.
Jag vet, du der har smycken gömt,
om hvilka ännu ingen drömt.

Till paradiset's gyllne kust,
der du är hvarje väsens lust,
o, låt dem sedan gladt sig svinga
och frukt från lifvets träd mig bringa;
en stråle ock utaf det ljus,
som lyser i din faders hus.

Du kan det, Herre, och du vill,
ty också tanken hör dig till.
Åt dig jag vill dem alla gifva,
du deras medelpunkt skall blifva.
Ja, tag dem alla, Herre kär,
och i dig sjelf dem ro beskär.

EJ RO PÅ JORDEN.

Ej ro på jorden. När det varit bäst,
 har det dock varit arbete och möda,
 ty lifvet är ej någon glädjefest,
 der menniskan är blott en firad gäst,
 der fröjdekällor ymnigt synas flöda.

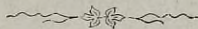
Ej ro på jorden. O, nej kamp och strid
 är lifsvilkoret för allt lif här nere.
 På kyrkogården herskar stilla frid,
 men utom muren nära tätt invid,
 der kämpa en mot en och en mot flere.

Ej ro på jorden. Uti maklig ro
 ej fostras män, som uti striden duga;
 så utan prof ej växa kan vår tro;
 om alltid vi i rosengårdar bo,
 vi segra ej, vi endast seger ljuga.

Ej ro på jorden. Gud dock gifver här
 midt uti oron ljuf och salig hvila,
 då barnet han invid sitt hjerta bär,
 der blifva stilla det i nöden lär. —
 Gud, låt mig till din hvila städse ila!

Ej ro på jorden, men i himlen ro
skall Gud den trötte vandringsmannen gifva:
Der uti sabbatshvila skall han bo,
der skåda hvad han här har nödgats tro,
der uti sköna fridshus trygg förblifva.

Men ro på jorden varda skall en gång,
då Guds Jerusalem hit kommit neder,
då frälste från förgänglighetens tvång
vi höja Guds och Lammets nya sång,
och ingen synd oss oro mer bereder.

TRÖTT AF VÄGEN.

Middagssol från fästet lyser,
och det blåser glödhet vind.

Menniskor och djur nu törsta,
blomman lutar ned sin kind.

Då en vandringsman ses stanna
vid en källa frisk och klar;
det är Jesus, *trött af vägen*,
hvila här han funnit har.

Jesus varit trött af vägen,
bränts af solens heta glöd.

O, han burit dagens tunga,
burit nattens tysta nöd. —

Hvar du går, i djup, på höjder
har din Herre gått förut:

Hele vägen har han banat
från dess början till dess slut.

Jesus varit trött af vägen,

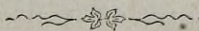
mins det, när du tröttad är.

Han en börda en gång burit,
tyngre än den du nu bär.

Såras du af hvassa stenar,
mins, hans fot har också blödt!
Tröttas du af hvardagslifvet,
på hans krafter ock det nött.

Och när du blir trött af vägen,
gör som Jesus äfven du:
Sätt dig ned invid den källan,
som dig vatten ger ännu;
Jesusbrunnen åt den trötte
kraft och helsa gifva skall,
och ju mer du derur dricker,
desto rikare hans svall.

Jesus varit trött af vägen:
Som han var, så äro vi.
Nu han njuter salig hvila:
Som han är, vi skola bli.
Blott en liten tid här nere,
ännu några steg, och så
för hans ansigte med glädje
skall du frälst och lycklig stå.

OLIKA VÄGAR.

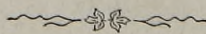
ina egna vägar
 äro alltid onda.

Dina vägar, Herre,
 äro godhet, sanning.
 Led mig då på dessa,
 du, som är min herde.

Mina egna vägar,
 fast de äro onda,
 synas ofta goda.
 Dina vägar, Herre,
 synas stundom onda,
 äro ändå goda.

Hvaraf denna villa?
 Jo, mitt arma öga
 är af jorden jordiskt,
 kan ej derfor skåda
 det, som lifvet tillhör,
 i dess rätta dager.

Fader, gif åt barnet
 andeliga ögon!
 Skingra du den villa,
 som mitt öga hindrar
 mina vägar rädas,
 dina vägar älska!

DEN EVIGA KLIPPAN.

 ll ting vexlar, allt förvandlas;
 tiden är en mäktig ström,
 den man hör som i en dröm,
 vet dock ej hvarfrån han kommer,
 icke heller hvart han går,
 eller hvar han hvila får.

Midt i strömmen klippa står,
 stod der, innan han yardt född,
 står der än af ingen ödd.
 Vågsvall icke henne fräter;
 stormar öfver henne gå,
 likadan hon står ändå.

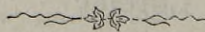
»Evig klippa» så hon heter,
 ensam hon det namnet bär,
 evig tillflykt hon ock är
 för en hvar, som strömmen förer
 upp på henne, hon är ej
 gäckande som Loreley.

På den höga klippan kastad
är du af din moders lif,
och trots strömmens brus och kif,
om du der din boning fästar,
himmelshög må vågen gå,
du och klippan stå ändå.

Nedanföör sirener sjunga
trollsång för att locka dig
ut på falsk och dådlös stig.
Strömmen till ett haf tycks växa,
men han ljuger för dig blott,
att oändlighet han fått.

Fram ur klippan källa flödar,
när du deri ögat tvår,
allt i rätt gestalt då står.
Evighetens mask då faller
ifrån tidens ande af,
och han brännmärkt står som slaf.

Strömmen rastlöst framåt ilar,
anden får dock stilla bo
i en evig salig ro
på den underbara klippan;
vuxen fram ur Gud hans frid
segrar der i hvarje strid.

ETT ÖGONBLICK.

Jag ögat slöt ett ögonblick
 för allt, som jorden har,
 och skild från henne då jag fick
 en stund så underbar:
 De tidens röster utan tal
 då dogo sakta bort,
 och synd och sorg och nöd och qual
 försvunno innan kort.

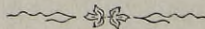
En liten skymt mitt öga såg
 utaf det goda land.
 I hast den dunkla tysta våg
 mig bar till andra strand.
 Af Edens palmer hörde jag
 ett stilla, stilla sus,
 och själen drack i djupa drag
 ett himmelskt lif och ljus.

Så ljuflig som en harpoton,
 så stark som hafvets röst
 för Guds och Lammets kungatron
 från millioner bröst

en outhärlig lofsång klang
så rik, så skön, så klar,
och högre, högre fram han sprang
allt mera underbar.

Och Jesus Kristus såg jag bo
ibland de sälla der.
Med honom njöto de en ro,
som aldrig anas här.
Och glädjen, friden tog ej slut,
lik vårflod stark och snar
han växte, växte hvar minut
allt mera full och klar.

Då tänkte jag: O, Jesus Krist,
kom tag mig hem till dig!
Ty jorden har blott synd och brist
och intet hem för mig.
För dig hon egde kors och graf,
för mig ej heller mer,
men bortom tidens mörka haf
mitt hem, mitt hem jag ser!

HOPPET.

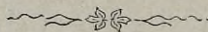
vad är, som klingar så ljufligt der
 och som mitt hjerta så rörer?
 Hvad är, som gläder mitt sinne här,
 som kraft och mod till mig förer?
 Det är en ros uti vinterdag,
 i bleka hösten en lärkas slag:
 Det är det saliga hoppet.

O hopp, du vingade sändebud
 ifrån mitt hemland det sköna!
 Hur klär du dock uti blomsterskrud
 hvar sorg, som här jag får röna;
 hur sprider du dock ett himmelskt ljus
 utöfver jordlifvets snö och grus,
 ja, sänker himlen hit neder!

När jorden synes mig mörk och trång,
 då sjunger du för mitt hjerta
 en jubel-, seger- och fröjdesång,
 och strax försvinner all smärta.
 När mörker höljer min lefnads stig,
 du är min eldstod, som leder mig,
 till dess allt mörker har flyktat.

Du öppnar för mig en utsigt skön
till fjerran ljusare höjder,
der fridens palm står beständigt grön,
och der bland namnlösa fröjder
den största fröjden dock varder den
att skåda Jesus, min Gud och vän,
och evigt vara hos honom.

Så vare du då min livvakt här
och vände ständigt mitt öga
dit upp, dit upp, der jag hemma är
att jag må akta blott föga
allt, som här nere skall lemnas qvar,
allt, som i Gud ej sitt ursprung har,
men är blott jordiskt och tidligt.

KÄRLEKEN.

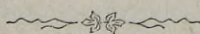

natt och mörker jorden låg,
 då Jehovah till henne såg.

En gnista ur hans hjerta sprang,
 en ton i mörka natten klang —
 och verldar ordnade sin gång
 och trädde fram ur intets tvång.
 Och denne ton så underbar,
 och denna gnista *kärlek* var.

Så före verldars, stjernors lopp,
 och före tro och före hopp,
 ja, före synden kärlek fans.
 Då Gud i outsäglig glans
 med Sonen ännu ensam var,
 stod kärlek, hög och underbar,
 och vaktade hans kungastol
 och var hans glädje, lif och sol.

Och evigt lif är hans natur,
 han bryter berg och bräcker mur.
 Han fri och segrande går fram,
 för honom brister hvarje dam.
 Han var, han är, han blifva skall:
 Vid tusen solsystemers fall
 skall kärlek stråla lika skön
 och vara alla frälstas lön.

ADVENT.

Stå upp af sömnen, nu är advent
o, vakna till fröjd och hopp!

En morgonstjerna, som Herren tändt,
der rinner i fjerran opp.

Den långa natten skall nå sitt slut,
ty dagen nu nära är,
som skatter himmelska delar ut
och salighet till dig bär.

Stå upp af sömnen, nu är advent!

Din konung snart komma skall.

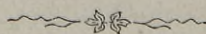
De höga portar stå ren på glänt,
och himlens härlighet all
nu skimrar öfver vår mörka jord
som en morgonrodnad skön.

Bland verdens virrvarr en frid är spord,
ett svar uppå mången bön.

Stå upp af sömnen, nu är advent!

Ditt hjertas boning red till
för honom, hvilken din Gud dig sändt;
han julfröjd dig bringa vill.

Han kommer i nåd och sanning stor
att gifva ditt hjerta frid,
din salighet uti honom bor,
din seger i livvets strid.

IMMANUEL.

Immanuel! En evighetens gåta
 uti det namnet innesluten är.
 Och tankens spaningar här intet båta,
 ett outforskligt djup han träffar der,
 ett djup dit blott Guds egen Ande hinner,
 men dit serafernas ej ens kan nå,
 och som i det oändliga försvinner,
 der under, endast under själen finner,
 och der tillbedjande hon blott bör stå.

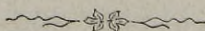
Immanuel! O, hvilken fröjdekälla!
 En verld af salighet sig öppnar här,
 som allas hjertan fullt kan tillfredsställa,
 som ljufva hemlandstoner till oss bär.
 Det namnet minner om det svunna Eden,
 det tystar lifvets oro, storm och brus,
 det är en morgonstjerna öfver heden,
 som visar vilsna barnet kända leden
 till faderns ljusa varma rika hus.

Immanuel! Här må all sorg försvinna,
 all klagan bytas uti jubelljud.
 Allt jordens qual sin död nu här må finna
 för ljudet af det namnet: *Med oss Gud.*

Gud blifvit menniska! *Gud* är vår broder!
Gud blifvit oss i alla stycken lik!
 Det skapade har blifvit Skaparns moder —
 I, menniskor, I lunder, fält och floder,
 lofsjungen högt Guds kärlek stor och rik.

Immanuel! Din högtid är nu inne;
 o, kom och gif oss salig julefrid,
 så att i *dig* vi all vår glädje finne;
 håll fjerran från oss verdens larm och strid.
 Du *verldens ljus*, o, gif vårt skumma öga
 en blick uti din himmel skön och klar,
 o, tyd för oss din kärlek djupa höga,
 då himlens härlighet dig syntes föga
 mot det att frälsa, hvad förtappadt var.

Immanuel! Dig nu för oss förklara,
 så att i tron vi ock dig skåda må.
 Din dolda härlighet oss uppenbara,
 när vi omkring din ringa krubba stå.
 Du *lifvets bröd*, du *lifvets friska flöde*,
 vår ande hungrar, törstar efter dig.
 Förutan dig är all ting mörkt och öde,
 och lifvet är ett skuggspel af de döde.
Immanuel, oss för på lifvets stig!

PINGSTTANKAR.

 de jord i mörkrets sköte dväljes,
 ingen tid af henne ännu täljes,
 kanske tusen år var hennes natt.
 Anden dock utöfver henne sväfvar;
 lifvets dallring henne genombäfvar,
 hon har undfått ljusets gyllne skatt.

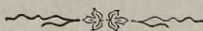
Sekler fram utöfver jorden ila,
 öfver andens verld dock natt syns hvila:
 »Utan hopp» är folkens lösensord.
 Ingen mäktar lifvets gåta tyda,
 under dödens spira alla lyda,
 blott i öster är en ljusning spord.

Ja, det dagas, för den helga flamman
 natt och död och mörker störta samman;
 Anden ifrån höjden kommit har.
 Gud i Jesus Kristus han förklarar,
 Herrens nådetankar uppenbarar;
 lifvets sol på jorden lyser klar.

Guds och härlighetens ande hvilar
öfver frälsadt folk. Nu dödens pilar
ingen skada kan dem göra mer.
Andens tempel alla trogna blifvit,
evigt lif i Anden Gud dem gifvit,
och till sist han andlig kropp dem ger.

Helge Ande, tänd din eld den klara
uti våra hjertan, uppenbara
för oss Kristus i hans härlighet!
Pingstens fest är nu ju åter inne,
låt det pingst ock varda i vårt sinne,
haf i ljuset fram Guds hemlighet.

Låt oss andemenniskor få blifva,
allt slags mörker värdes från oss drifva,
oss beredda gör för himmelen.
O, att himlarne du åter klöfve,
kraftens Ande, ej du längre töfve,
kom som fordom med din eld igen!

TILL EN SJUTTIOFYRAÅRING.

juttifyra år nu fyller
allas mor och tant;
hon har redan länge ilat
utför backens brant.

Gamla hyddan nedåt lutar,
anden, evigt ung,
emot ljusets rymd sig sträcker
ur sin boja tung.

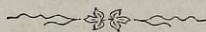
Här en gäst och främling endast,
har sitt hem han der,
hvarest Lammet, som vardt dödadt,
klara solen är.

Och den solens morgonrodnad
i vår aftonstund
bryter fram och lyser härligt
uppå hoppets grund.

Salig du, som i dess skimmer
går din stilla gång
mot Jerusalem der ofvan,
bort från jordens tvång.

Salig du, som snart skall hvila
i din Jesu famn.
Bräcklig farkost snart skall ila
in i tryggad hamn.

Gud välsigne dig, du gamla,
alla vorden kär,
ty från lifvets många skiften
frid din vinst ju är.

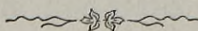
PÅ DEN NITTONDE FÖDELSE- DAGEN.

Från morgonro, från morgonro,
från drömmars sagoland
dig sången slår sin regnbågsbro
till verklighetens strand.
Så vakna då till sol och vår,
till löftesrika nitton år,
till livvets fagra blomstertid
till livvets blomstertid.

Från barnaro, från barnaro
i dag du träder ut
till vaket lif, der dådstark tro
behöfves hvar minut.
Ej morgonskyars rosensken
belyser der hvar kropp och gren,
men månget moln ger arlaregn,
ger ljuffigt serlaregn.

Till andero, till andero,
till klarhet kraft och ljus,
i hvilket rika skördar gro,
trots storm och vågors brus,
du kallas nu från tankelek,
som uti livvets allvar svek.
I Gud du växe in så stark,
i Gud du växe stark.

TILL NATTVARDSUNGDOM.

» i jag är vägen, sanningen och lifvet»
så ljuder Jesu röst också i dag.

Åt hvar och en, som honom ser, är gifvet
att evigt lefva enligt Andens lag.

Han är det himmelsbröd, som kommit neder
att gifva verlden lif i hennes död.

Åt hungrig själ ett bord han här bereder,
till friska vatten henne ljufligt leder
och friar henne utur all slags nöd.

Han är den gode Herden, som vill bära
de svaga lammen i sin hulda famn.

Mot allt, som kan dem ängsla och förfära,
de hafva der en trygg, en säker hamn.

Han intet skall borttappa, intet mista
af det, hans fader honom gifvit har;
när jorden vacklar, urtidsbergen brista,
och när den dagen släcks, som är den sista,
han alla lammen i sin famn har kvar.

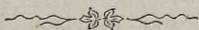
Hos denne Herde då förblifven stilla,

I dyra unga själar, stund från stund.

Han, »Verldens ljus», skall skingra hvarje villa,
han aldrig svika skall sin nåds förbund.

Invid hans hjerta skall hvar sorg försvinna,
hvar suck förvandlas uti jubelljud.
Hans kärleksglöd i mörkret klar skall brinna,
skall sjelfva döden för er öfvervinna,
och frälsta ställa eder framför Gud.

I dag han eder nu till möte träder:
med eder vill han nu trolofva sig.
Han som en brudgum öfver er sig gläder
med fröjd så hög ovansklig innerlig.
O, mån hans kärlek aldrig I försaka
för verdens lockelser och tidsfördrif!
O, glömmen ej med honom bedja, vaka;
hans ljuflighet I hafven ju fått smaka,
så helgen då åt honom edert lif.

PÅ DOMPROSTEN PEHR WIESEL-
GRENS SISTA FÖDELSEDAG.

(Den 1 oktober 1877).

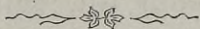
Hjerran från sin hembygds dalar
på en hafomsvallad ö
Herrens älskling fången dväljes
lyssnande till vredgad sjö.
Men då öppnas fångens öga
och han skådar bilder höga,
frukter utaf trones frö.

O, han ser en öppen himmel
stråla öfver jordens grus,
och hans ande hänryckt ilar
till sin Faders rika hus.
Uppå starka örnevingar
utom tiden han sig svingar,
badar sig i evigt ljus.

Äfven dig, du Herrens fånge,
väntar sådan ljufilig syn:
Se, det ljusnar uti öster!

Härligt flammar himlens bryn!
Och en mäktig aning smyger
genom skapelsen och flyger
till sitt ursprung bakom skyn.

Ja, din konung snart skall komma,
snart den sköna dag skall gry,
då dig evig fröjd skall fatta,
sorg och suckan från dig fly.
Gladt du må då hemåt ila,
der i ostörd sabbatshvila
sången tonar evigt ny.

VID BERTHA WRETLINDS GRAF.

(Den 30 mars 1876).

Stilla, så stilla
flyktade anden
upp till de sköna
himmelska landen.
Brudgummen sade,
lossande banden:

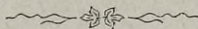
»Kom nu, min kära!»

Hemma hos Herren,
frälsad från nöden,
frälsad från sorgen,
tagen ur döden,
bor hon nu ofvan
vexlande öden,
frälsad för evigt.

Englarnes skara
harporna rörer,
när deras konung
bruden hemförer.

Jordlifvets missljud
här icke störer
jublande fröjden.

Nu inför tronen
fröjdfull hon träder,
klädd uti hvita
skinande kläder;
kronan hon undfår;
högt då sig gläder
frälsade skaran.

VID EN VÄNS HVILORUM.

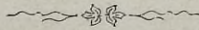
år broder, nu ditt ökentält är krossadt,
 af dödens ängel refs dess pluggar opp.
 Han uppå tågen ju så länge lossat,
 fastän helt sakta under årens lopp.
 Dock bäst du satt vid trogna vännens sida,
 han från den bäste vännen kom med bud
 och bredde öfver dig de vingar vida,
 nu när din Kristus får du stilla bida
 uti en evig hydda byggd af Gud.

Nu har du också nedlagt genom döden
 den siste fienden, ej mer du dör;
 nej, lifvets fullhet uti rika flöden
 allt mera lif nu till din ande för.
 Ett ädelt hvetekorn, din kropp visst gömmes,
 men öfver stoftet Herren qvar skall stå.
 Ej minsta frö af skördens herre glömmes,
 när verldarna af honom en gång dömes;
 då skön som solen skall du fram ock gå.

Vi sörja, men i sorgeskalken blandas
 dock himmelsk balsam, ty vi veta visst:
 När evighetens morgon för oss randas,
 vi se dig åter hos vår Herre Krist.

En liten tid du gått förut att luta
ditt trötta hufvud mot din faders bröst. —
Snart sorgedagarne för oss ock sluta,
snart vi med dig få evig sällhet njuta,
vi få dig åter, det är ordets tröst.

Frid med ditt stoft! Som död vi ej dig minnas,
o nej, du är för oss den lefvande,
ty för Guds folk ej dödens fasor finnas,
för dem han är en Herrens tjenare.
Tack för din vännekärlek djupa rika,
en Herrens låga i ditt bröst han brann.
Ej efter menskoynnest sågs du fika,
men dem dig vunno heller aldrig svika;
du var en kristen, och du var en man.

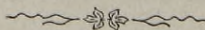

HON ÄR ICKE DÖD.

Hon är icke död, hon sofver,
 stilla slumrade hon in,
 slumrade från qual och plågor
 och från vedermödan sin.
 Hvilande från jordens oro,
 från dess vexlingar och strid,
 bidar hon de sinas möte
 uti evig ostörd frid.

Hon är icke död; ty Herren
 är ju ej de dödes Gud.
 Endast hyddan göms i jorden,
 hon, i kraft af Herrens bud,
 ej förgängelsen mer skådar,
 ty det första svunnet är.
 Kort var striden, lätt var mödan,
 evigt varar fröjden der.

Hon är icke död, hon lefver,
 lefver evigt inför Gud,
 lefver för att evigt älska
 och att älskas såsom brud.
 Klädd i sida hvita drägten
 bland de frälste utan tal,
 strålar hon vid Jesu sida
 i hans ljusa brölloppsal.

SKAPELSENS SUCKAN.

Det går en suckan genom all naturen,
af dödars smärtor skälfvande hon står.

Likt skogens lejon i den trånga buren
hon efter svunnen frihet ifrigt trår.
Hon var ej slaffödd, hon var fri som ljuset,
men synden tog, hvad Herren henne gaf.
Med tunga fjettrar bands hon uti gruset,
en dödens och förgänglighetens slaf.

O, skåda kring dig! Se på ros och lilja:
Förgängelse står skrifvet på hvart blad.
För liemannens stränga herskarvilja
sig all ting böjer. När han går åstad
att skördar samla för sin herres lada,
hvar finnes den, som honom står emot?
Han griper unga, gamla, sorgsna, glada
och lägger dem i stoftet vid sin fot.

Allt är förgängligt! Intet, intet varar,
de hårda bergens trotsande granit
förgängelsen ej mer än fjäriln sparar,
han vittrar sönder, smulas bit för bit.

Hvar sommars färgprakt myllas åter neder,
 hvart lif ju födes för att åter dö,
 och öfver allt, som glädje här bereder,
 står obevekligt klart: *Allt kött är hö.*

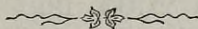
Se, skapelsen, som bragtes fram att vara
 en härlig boning för Guds fria barn,
 förbannad vardt och full af nöd och fara
 och fångad uti syndens starka garn.
 Förderf, förstörelse af henne bringas
 åt dem hon ville tjena, glädja blott;
 hon suckar, vändas, men hon dertill tvingas,
 mot hennes vilja är det hennes lott.

Förlossning trängtansfullt hon nu förbidar —
 ja, bida du, Guds suckande natur!
 Fast tyst du vändas liksom sagans Vidar,
 Gud hör din suckan, och den starke mur,
 som synden reste mellan Gud och verlden,
 han är nu fallen, vägen öppen står.
 Guds barns förklaring ifrån synden, flärden
 med stora steg du nu till möte går.

De skola snart få varda *honom* lika,
 som skapat dem till evig härlighet.
 Gud lofvat det, hans löfte kan ej svika:
 Hvad ingen anar, hoppas, ser och vet,

Gud har beredt åt dem. Och då förklarad,
förlossad ifrån alla band du är,
din härlighet är blott af Gud förvarad,
snart äfven du din frihets krona bär.

O, sälla tid, då jorden intet törne
skall bära mer, men idel salighet!
Och som hon suckat, vändats djupt tillförne,
hon då skall fröjdas i Guds härlighet.
Ett frälst, ett heligt slägte skall hon bära,
den siste fienden, då krossad är. —
Du sköna framtid, vare du oss nära
och varde du oss ständigt mera kär!

I FURUSKOG.

Fins väl för ett tröttadt sinne någon ljufligare ro
än i Nordens djupa skogar sommartid få fästa bo,
hvilande på yppig mossa vid den höga furustam,
låta tusen, tusen bilder för sitt öga träda fram?

Känn hur svaltt och skönt det fläktar; feberhet min tin-
ning var,
men det ilat bort med vinden, klarhet, lugn nu inträdt
har.

Tankens bränningar de vilda lagt sig ned, och stilla frid
herskar nu, der förut rådde endast oro, storm och strid.

Se, hur dämpadt ljus och skugga skifta, vexla tusenfallt,
och hvart blicken än må ila, bilda träden öfverallt
österländska pelarsalar, underbara perspektiv
fulla utaf sol och fågring, doft och färg och klang och lif.

Ej der fins i kejsarsalen mera skön en mosaik
än den mossan här har bildat, se, hvad färgton varm
och rik,
pyrola och stjernerosor, barrskogs och linéadoft!
Och der ofvan skönt sig hvälfver himlens klara djupblå loft.

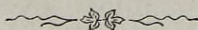
Hör bland trädens höga kronor uti fjerran hvilket sus!
 Närmre, närmre städs det kommer, växer till ett mäktigt brus;

klara djupa orgeltoner sköna som af Mendelsohn
 ljuda i den tysta skogen. Säg mig hvar de komma från?

Men det qvällas, solen sjunker sakta ned i vestanlid;
 ännu några spridda strålar, än en ljusglimt varm och blid.
 Breda skuggor hastigt falla, ett och annat ljud man hör,
 än en susning knappast anad, nu den sista tonen dör.

Månens klara silfverskifva träder nu på fästet opp.
 Mörka underbara skuggor skymta der i hastigt lopp.
 Full af tankar tycks mig skogen, väntande han synes stå,
 såsom sporde han med bäfvan: »Skall ock jag förvandling nå?»

Se, då strålar hela himlen uti outsäglich prakt:
 Stjerna invid stjerna tändes öfver skogens dunkla trakt,
 och för själens öra ljuder uti ljuflig harmoni:
 »Från förgänglighetens trældom skapelsen skall varda fri».

EN MÅNSKENSQVÄLL.

ilhelmsberg, hur skönt du låg der
i augustiqvällens prakt:

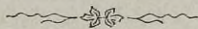
Slöja väfd af månens strålar
elfvorna omkring dig lagt,
smärta björkars hvita stammar
stodo som en pelarskog,
men der borta, kyst af månen,
insjövik af tjusning log.

Floras barn i stilla skönhet
på sin sammetsmatta grön
läto sina dofters rökverk
lik en ljuflig aftonbön
stiga upp till den, som skänkte
dem en skrud så underbar,
att ej Salomo en sådan
egde, då han stoltast var

Men der ofvan öfver blomstren
lyste Venusstjernen klar
uti öfverjordisk skönhet
blixtrande och underbar.

Stjernprydd i högtidligt dunkel
aftonhimmeln sträcktes ut
lik en bild af evigheten,
utan början utan slut.

Qvällens skuggor tysta gledo
ut och in i pelarskog.
Tysta af och an vi gingo,
ty att skåda var oss nog.
Och om vida jag fick färdas,
tjustes utaf doft och färg,
aldrig kunde jag dock glömma
månskensqväll på Wilhelmsberg.

TUSENSKÖNAN.

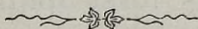
å mitt skrifbord stod en höstdag,
tusenskönor, röda astrar,
ljufligt doftande löfkojor,
ställda dit af barnahänder.

»Säg, hvem lärde dig att sjunga,
säg, hvem gaf dig sångens gåfva?»
frågade mig tusenskönan,
höstens bleka ljufva dotter,
full af vemod som en moder,
hvilken ser sitt barn på båren
och med blommor skönt det smyckar,
sista gården af dess kärlek.

Arma barn af höstens dagar,
säg, hvem lärde dig att blomstra
ända in i vinterns kyla?

»Alla blommors gode fader
sände mig hit ned på jorden,
att i dimma, köld och höstregn
ännu fröjda något öga,
vända aningsfulla hjertat
till dess sköna rika hemland,
fullt af solljus, lif och värma,
lära det dit upp att längta;
se, jag är Guds kärlekstanke.»

Sköna barn bland höstens blommor,
han, som gaf åt dig att blomstra,
se, han gaf åt mig att sjunga,
att i arma orden kläda
hjertats sorger, fröjd och trånad
för att lära något hjerta,
vore det ock blott mitt eget,
att mot hemmet ständigt blicka.
Samma värf vi ega båda:
samme fader oss ju älskar,
af hans rika stora kärlek
båda äro vi en tanke. — — —
Men min sång är som ett strömoln,
som en fläkt emellan löfven,
som en drifva uti våren.

VÅRLIF.

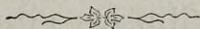
alla ådror nu det mäktigt brusar
 en lifvets ström så rik och underbar,
 i blommans färger han vårt öga tjusar,
 i lärkans sång han jublar full och klar,
 och hög en ton går genom skog och dalar,
 från höjd, från djup, från våg han klingar skön,
 om Herrens kärlek han för hjertat talar,
 och för dess sorger sjunger aftonbön.

Ja, det är stort Gud i naturen skåda,
 då Gud i Kristus först man skådat har;
 att se hans kraft uti det minsta råda,
 att se hans visdom djup och underbar,
 att se hans tankar i naturens rike
 med lifsbokstäfver skrifna på hvart blad,
 och se hans kärlek gränslös utan like
 belysa skönt den allra minsta rad.

Guds kärlek ju i vattenfallet brusar,
 Guds kärlek strålar uti stjernors här,
 Guds kärlek sakta uti löfven susar
 och tonar väldigt i orkanen der.

Guds kärlek buren uppå vårens vingar
mitt hjertas längtan stillat mången gång,
ty öfver allt det då så ljufligt klingar:
»Gud älskar», som en tusenstämmig sång.

Se, därför glädes jag åt vårens stunder
med deras blommor, solsken, fogelsång,
då hvarje grässtrå hviskar, o, hvad under:
»Du menniska skall ock stå upp en gång!»
Väl är det sant, att våren snart försvinner,
att glädjen reder sig en graf att dö,
men fröjdeämnen äfven här jag finner,
ty uti hösten gömmes vårens frö.

LILJORNAS BEKYMMER.

 Jag satt med min öppnade bibel i hand,
jag läst i det heliga ordet.

I tanken jag ilade bort till det land,
som kärast af alla är vordet.

Jag dröjde dock ej i Jerusalems stad
och icke i Nazarets lunder,
till Esdrelomsslätten jag skyndade glad
att skåda dess härliga under.

Der låg han i solljusets glimmande sken
i vårlig förtrollande fågring:
i morgonens bad han nyss tvagit sig ren,
han var som en tjusande hägring.
På mattan den blixtrande daggen nu låg,
och lilja vid lilja der höjde
sin praktfulla krona. Ju mera jag såg,
ju längre på slätten jag dröjde.

Ej Salomo ens i sitt glänsande slott
en skrud såsom deras sågs bära.
Befallning jag därför af Mästaren fått
att nu utaf liljorna lära;

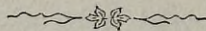
att *huru* de växa betrakta och se
och höra hur månget bekymmer,
som måste för sådana ständigt sig te
från morgon till aftonen skymmer.

I fagraste liljor, o, sägen mig då,
hur kunnen så rikt I er smycka,
hur kunnen så praktfulla skrudar I få,
hur synes för er allt till lycka?
Ett löje då flög öfver kronor och blad,
och svaret mig gafs af hvar lilja —
det qvittrades ock utaf fogeln så glad:
»Vi göra vår Skapares vilja».

»Vi dricka hans dagg, och vi dricka hans ljus,
vi växa, han lifskraft oss gifver.
Väl sköflas vår fågring i stormarnes brus,
vår *fader* han är dock och *blifver*.
Vårt lif han bevarar från år och till år,
hvi skulle bekymmer vi bära?
Hans älskande tanke till oss äfven går,
vi blomma ju här till hans ära.»

Min fader, o, kan du af svartaste mull
en drägt såsom liljornas väfva,

och verkar du äfven för blommornas skull,
hvi skulle mitt hjerta då bäfva?
Nej, liljornas vishet jag vill taga an,
jag deras bekymmer vill bära:
att göra din vilja, din kärlek då kan
mig all ting konungsligt beskära.

ÄN.

n Guds helge Ande hvilar
 öfver nordanland,
 skänker lif och krossar döden
 med sin starka hand.

Än för hvarje dag som randas
 Herrens nåd är ny.
 »Varde ljus» än bland oss ljuder,
 mörkret måste fly.

Än han sig så huld förbarmar,
 är vår fader kär.
 Än han all vår synd förlåter,
 än han är oss när.

Än han är vår fasta klippa,
 starkhet, borg och sköld,
 vår förlossare, vår frälsning
 och vår sol i köld.

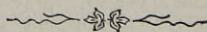
Än stå Herrens ord och löften
starka som han sjelf.

Än i vilda ödemarken
strömmar lifvets elf.

Än på Assurs stolte nacke
sätter han sin fot.
Forntidsunder *än* han verkar,
Herren Zebaoth.

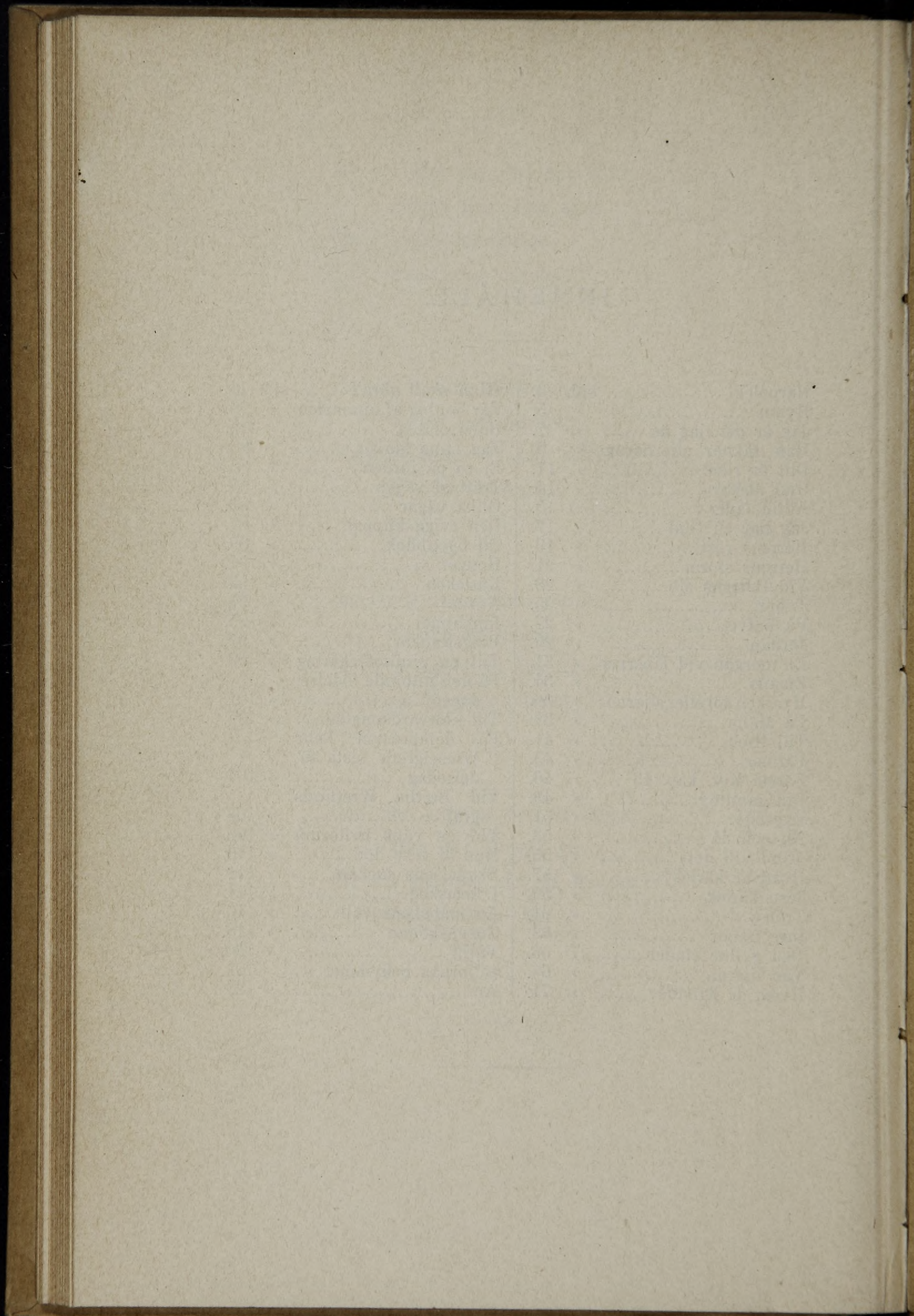
Än Guds Israel kan strida,
sjunga segersång.
Herrens ängel *än* oss förer
ur Egyptens tvång.

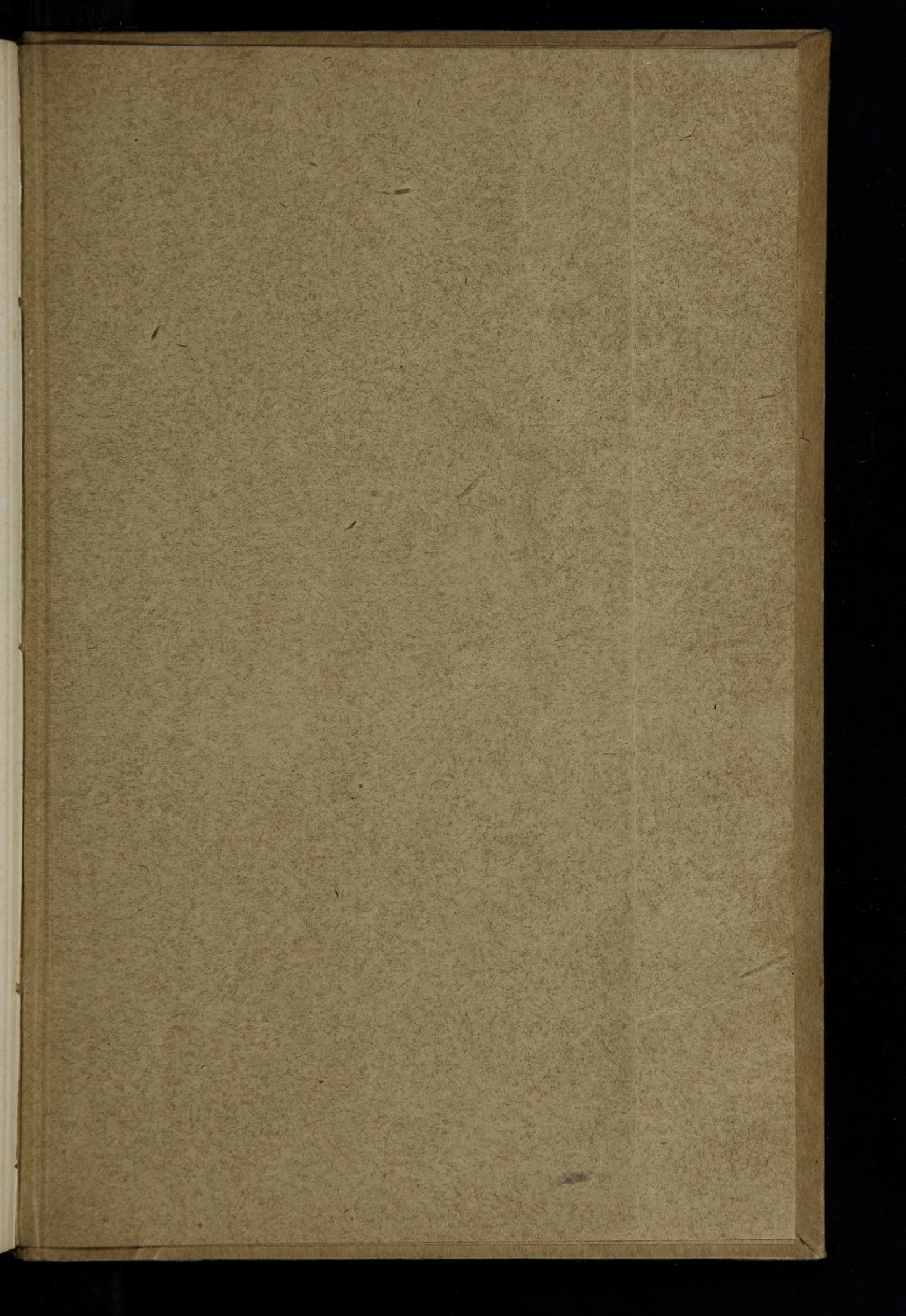
Och när vapnen ned vi lägga,
sker det för att gå
till vår konung och af honom
segerkransen få.

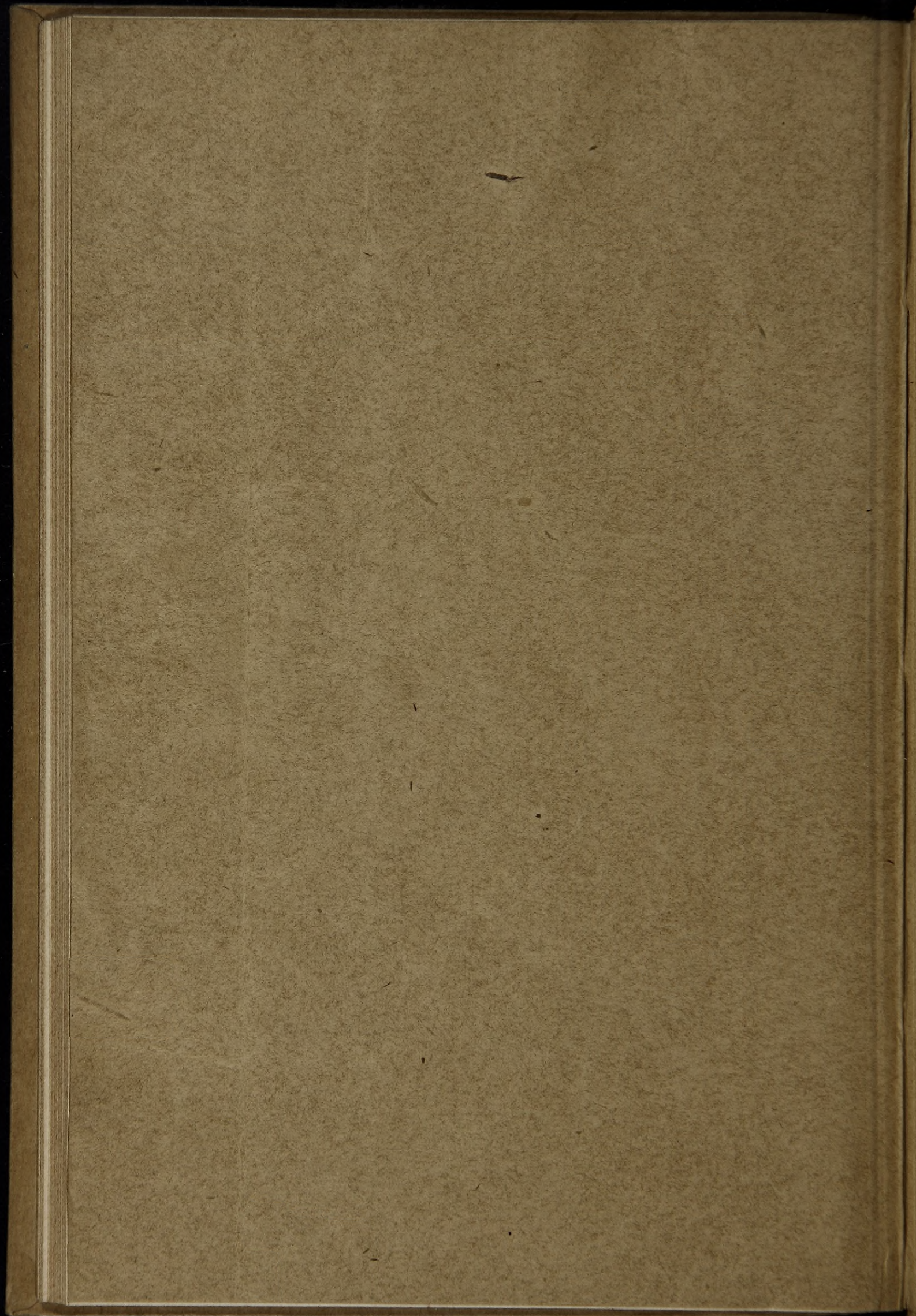

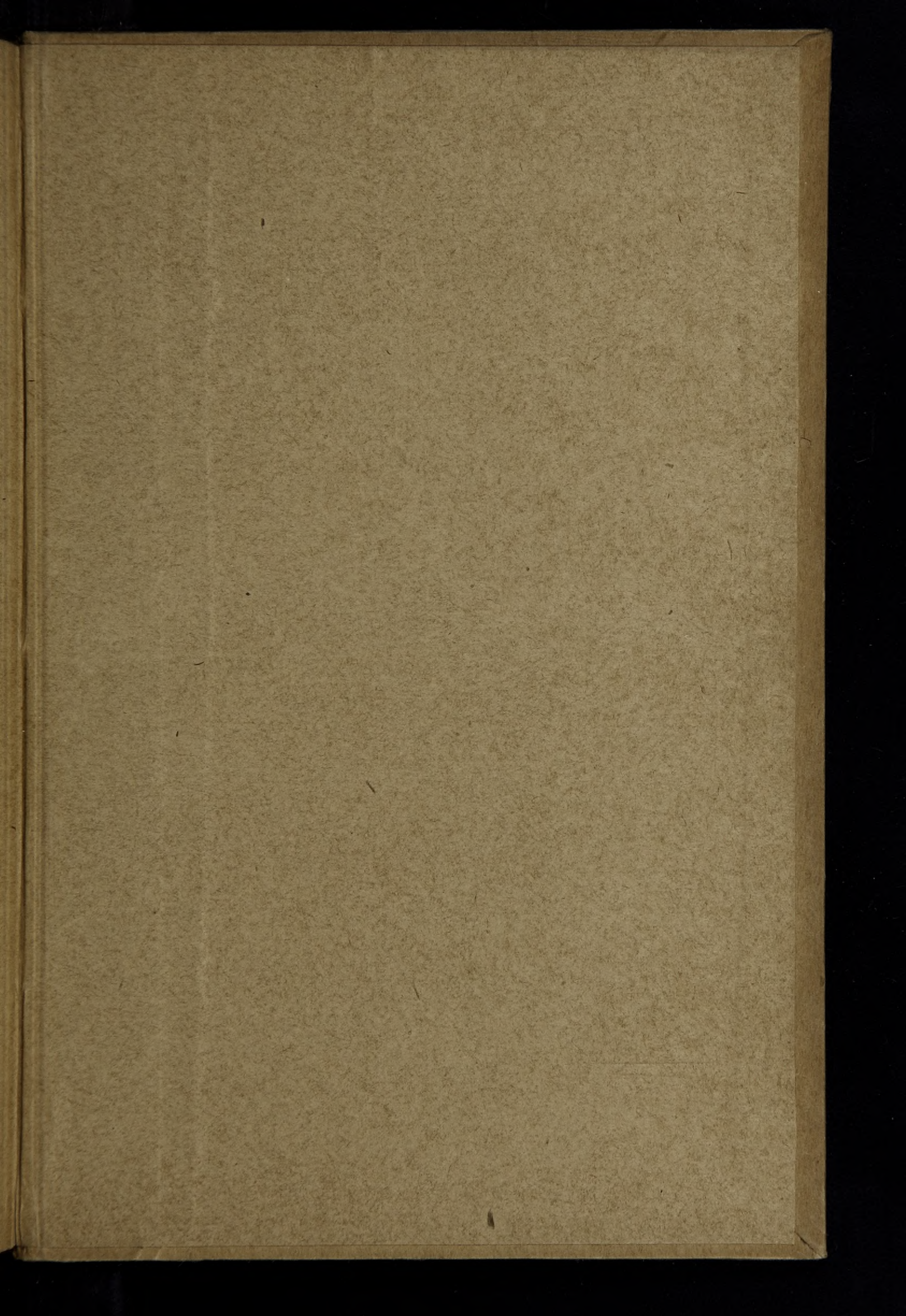
INNEHÅLL.

Harpolek	sid.	3.	»Han skall göra't»	sid.	74.
Hymn	»	5.	Vår boning af himmelen »		76.
Jag är den jag är	»	7.	Hans planta	»	78.
Han räknar stjernorna	»	9.	Tag mina tankar.....	»	80.
Ditt är riket	»	11.	Ej ro på jorden	»	82.
Gud älskar	»	14.	Trött af vägen.....	»	84.
Alltid fader	»	15.	Olika vägar	»	86.
Jag har en Gud	»	17.	Den eviga klippan	»	87.
Herrens röst.....	»	19.	Ett ögonblick	»	89.
Herrens storm	»	21.	Hoppet	»	91.
Vid Herrens sjö	»	23.	Kärleken	»	93.
Tabor.....	»	25.	Advent	»	94.
På hafvet.....	»	27.	Immanuel	»	95.
Jordan	»	29.	Pingsttankar.....	»	97.
En morgon vid Tiberias	»	31.	Till en sjuttiofyraåring	»	99.
Emaus	»	34.	På den nittonde födelse-		
Hvarken sol eller stjernor	»	36.	dagen.....	»	101.
På Malta	»	38.	Till nattvardsungdom... ..	»	102.
Till Rom	»	41.	På domprosten Pehr		
Patmos	»	43.	Wieselgrens sista fö-		
Första Kor. kap. 13 ...	»	46.	delsedag	»	104.
Din sanning.....	»	49.	Vid Bertha Wretlinds		
Excelsior	»	51.	graf	»	106.
Nu och då	»	53.	Vid en väns hvilorum	»	108.
»Gud vill det».....	»	55.	Hon är icke död.....	»	110.
Hvad är kärlek?.....	»	57.	Skapelsens suckan	»	111.
Jesu kärlek	»	59.	I furuskog	»	114.
Tron	»	61.	En människensqväll	»	116.
Inre frågor	»	63.	Tusenskönan	»	118.
Den gyllne staden	»	66.	Värlif.....	»	120.
Vår stjerna	»	68.	Liljornas bekymmer ...	»	122.
Hvem är Kristus?	»	71.	Än	»	125.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875467